AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kibővített ötödik tanács)

2007. június 12. *

A T-57/04. és T-71/04. sz. egyesített ügyekben,

a **Budějovický Budvar národní podnik** (székhelye: České Budějovice [Cseh Köztársaság], képviseli: F. Fajgenbaum ügyvéd)

felperesnek (T-57/04. sz. ügy),

az **Anheuser-Busch Inc.** (székhelye: Saint Louis, Missouri [Amerikai Egyesült Államok], képviselik kezdetben: V. von Bomhard, A. Renck, A. Pohlmann, D. Ohlgart és B. Goebel ügyvédek), később V. von Bomhard, A. Renck, D. Ohlgart és B. Goebel ügyvédek,

felperesnek (T-71/04. sz. ügy)

* Az eljárás nyelve: angol.

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselik: A. Folliard-Monguiral és I. de Medrano Caballero, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban:

az **Anheuser-Busch Inc.** (T-57/04. sz. ügy),

a **Budějovický Budvar národní podnik** (T-71/04. sz. ügy),

az OHIM második fellebbezési tanácsa által a Budějovický Budvar národní podnik és az Anheuser-Busch Inc. közötti felszólalási eljárásra vonatkozó, 2003. december 3-án hozott határozata (R 1024/2001-2. és R 1000/2001-2. sz. ügy) hatályon kívül helyezése tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(kibővített ötödik tanács),

tagjai: M. Vilaras elnök, M. E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby és K. Jürimäe bírák,

hivatalvezető: I. Natsinas tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. február 10-én (T-57/04. sz. ügy) és február 20-án (T-71/04. sz. ügy) benyújtott keresetekre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság ötödik tanácsa elnöke által az ügyeknek az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 50. cikke alapján az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az eljárást befejező ítélet meghozatala céljából történő egyesítésére vonatkozó, 2004. szeptember 23-én hozott végzésére,

tekintettel az OHIM-nak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. szeptember 27-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozóknak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. szeptember 28-án (T-71/04. sz. ügy), illetve 29-én (T-57/04. sz. ügy) benyújtott válaszbeadványaira,

tekintettel a jelen ügyeknek az Elsőfokú Bíróság kibővített ötödik tanácsa elé utalására és a 2005. október 13-i tárgyalást követően,

tekintettel a szóbeli szakasz újbóli megnyitását 2007. május 14-én elrendelő végzésre, és a feleknek az Anheuser-Busch Inc. által a T-71/04. sz. ügyben 2007. május 8-án benyújtott, okafogyottságra irányuló kérelmére tett észrevételeire,

tekintettel a szóbeli szakasz 2007. május 24-i befejezettnek nyilvánítására,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

I – *Nemzetközi jog*

1 Az eredetmegjelölések oltalmára és nemzetközi lajstromozására vonatkozó, 1958. október 31-én elfogadott, 1967. évi július 14-én Stockholmban felülvizsgált és 1979. szeptember 28-án módosított Lisszaboni Megállapodás (a továbbiakban: Lisszaboni Megállapodás) 1–5. cikke a következőképpen rendelkezik:

„1. cikk

(1) A jelen Megállapodás hatálya alá tartozó országok az ipari tulajdon oltalmára létesült Unió keretén belül Külön Uniót alkotnak.

(2) Ezek az országok kötelezik magukat, hogy e Megállapodás rendelkezései szerint területükön oltalomban részesítik a Külön Unió többi országának termékeire vonatkozó eredetmegjelöléseket, ha azokat a származási ország e minőségükben elismeri és oltalomban részesíti, és a Szellemi Tulajdon Világszervezetét [...] létrehozó Egyezményben megnevezett Szellemi Tulajdon Nemzetközi Irodája [...] lajstromozta.

2. cikk

(1) E Megállapodás értelmében az eredetmegjelölés: valamely ország, táj vagy helység földrajzi neve, ha azt olyan ottani származású termék megjelölésére használják, amelynek minőségét vagy jellegét – kizárólag vagy lényegében – a földrajzi környezet határozza meg, a természeti és emberi tényezőket is beleértve.

(2) Származási országnak azt az országot kell tekinteni, amelynek neve a terméket hírnevessé tette, vagy ahol az eredetmegjelölés hírnevét adó vidék vagy helység fekszik.

3. cikk

Oltalmat kell biztosítani bármely visszaéléssel vagy utánzással szemben még akkor is, ha a termék valóságos eredetét is feltüntetik, vagy ha a megjelölést fordításban vagy „fajta", „típusú", „-szerű", „utánzat", illetve hasonló kifejezéssel együtt alkalmazzák.

4. cikk

E Megállapodás rendelkezései semmiképp sem zárják ki a Külön Unió országaiban az eredetmegjelölés tekintetében akár más nemzetközi szerződések – így az 1883. évi

március hó 20-án az ipari tulajdon oltalmára létesült és a későbbiekben felülvizsgált Párizsi Uniós Egyezmény vagy az áruk hamis vagy megtévesztő származási jelzésének megakadályozására vonatkozó, 1891. évi április hó 14-én létesült Madridi Megállapodás –, akár a nemzeti jogszabályok vagy bírósági határozatok alapján már fennálló oltalom alkalmazását.

5. cikk

(1) Az eredetmegjelöléseket – a nemzeti jogszabályok szerint a jelzés használatára jogosult természetes vagy jogi személynek, illetve közületnek vagy magánszemélynek a nevére – a Külön Unióhoz tartozó országok hivatalainak kérelmére a Nemzetközi Iroda lajstromozza.

(2) A Nemzetközi Iroda a lajstromozásról haladéktalanul értesíti a Külön Unióhoz tartozó országok hivatalait, és időszaki lapjában közzéteszi a lajstromozást.

(3) Bármely tagország hivatala kijelentheti, hogy nem biztosítja annak az eredetmegjelölésnek az oltalmát, amelynek lajstromozásáról értesítést kapott, feltéve, hogy e nyilatkozatát, az indokok megjelölésével, a lajstromozásról szóló értesítés kézhezvételétől számított egyéves határidőn belül megküldi a Nemzetközi Irodának, feltéve továbbá, hogy e nyilatkozat az érintett országban nem sérti a megjelölés oltalmának egyéb olyan formáit, amelyeket a jogosult a fenti 4. cikknek megfelelően igényelhet.

[...]"

2 A Lisszaboni Megállapodáshoz kapcsolódó Végrehajtási Szabályzat 2002. április 1-jén hatályba lépett szövegének 9. és 16. szabálya a következőképpen rendelkezik:

„9. szabály

Elutasításról szóló nyilatkozat

(1) Az elutasításról szóló nyilatkozatot annak a szerződő országnak az illetékes hivatala közli a Nemzetközi Irodával, amely tekintetében az elutasítást kimondták; a nyilatkozatot a hivatalnak alá kell írnia.

[...]

16. szabály

Érvénytelenítés

(1) Ha a nemzetközi lajstromozás hatályát a szerződő országban érvénytelenítik, és az érvénytelenítéssel szemben további fellebbezésnek nincs helye, az érintett szerződő ország illetékes hivatala erről értesíti a Nemzetközi Irodát. [...]"

II – *Közösségi jog*

3 A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) 8. és 43. cikkének módosított és a tényállás időpontjában hatályos szövege szerint:

„*8. cikk*

Viszonylagos kizáró okok

(1) A korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha

a) az a korábbi védjeggyel azonos, és az árujegyzékében szereplő áruk, illetve szolgáltatások azonosak a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal;

b) azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában „korábbi védjegy":

a) a következőkben felsorolt minden olyan védjegy, amelynek bejelentési napja korábbi, mint a közösségi védjegybejelentés bejelentési napja – ha ennek helye van –, figyelembe véve az igényelt elsőbbségek napját:

[...]

iii. nemzetközi megállapodás alapján a tagállamra kiterjedő hatállyal lajstromozott védjegy;

[...]

(4) A nem lajstromozott védjegy, illetve a helyi jelentőségűt meghaladó mértékű kereskedelmi forgalomban használt bármely más megjelölés jogosultjának felszólalása alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, ha – az irányadó tagállami jogszabályok szerint –

a) a megjelöléshez fűződő jogokat a közösségi védjegybejelentés bejelentési napjánál, illetve – elsőbbség igénylése esetén – az elsőbbség napjánál korábban szerezték meg;

b) a megjelöléshez fűződő jogok alapján a jogosult megtilthatja a későbbi védjegy használatát.

[...]

43. cikk

A felszólalás vizsgálata

[...]

(2) Ha a felszólalást korábbi közösségi védjegy jogosultja nyújtotta be, a bejelentő kérelmére igazolnia kell, hogy a közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt évben a felszólalás alapjául szolgáló korábbi közösségi védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő és a felszólalásban hivatkozott árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a Közösségben megkezdte, vagy kellőképpen igazolja a használat elmaradását, feltéve hogy a korábbi közösségi védjegyet a közösségi védjegybejelentés meghirdetésének napjánál legalább öt évvel korábban lajstromozták. Ilyen igazolás hiányában a felszólalást el kell utasítani. Ha a korábbi közösségi védjegyet csak az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egy részével kapcsolatban használták, a felszólalás vizsgálata során úgy kell tekinteni, mintha a védjegyet csak a szóban forgó áruk, illetve szolgáltatások tekintetében lajstromozták volna.

(3) A 8. cikk (2) bekezdésének a) albekezdésében említett korábbi nemzeti védjegyre a (2) bekezdést kell alkalmazni, azzal az eltéréssel, hogy a Közösségben való használaton az abban a tagállamban való használatot kell érteni, amelyben a korábbi nemzeti védjegy oltalom alatt áll.

[...]"

4 A közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95 bizottsági rendeletnek (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 22. szabályának módosított és a tényállás időpontjában hatályos szövege szerint:

„22. szabály

A használat igazolása

(1) Ha a rendelet 43. cikkének (2) vagy (3) bekezdése alapján a felszólalónak igazolnia kell a védjegy használatát, vagy ki kell mentenie a használat elmaradását, a Hivatal [OHIM] felhívja a felszólalót a szükséges bizonyítékoknak az általa megjelölt

határidőn belül történő benyújtására. Ha a felszólaló a határidő lejártát megelőzően a bizonyítékokat nem nyújtja be, a Hivatal [OHIM] a felszólalást elutasítja.

(2) A használat igazolására szolgáló nyilatkozatoknak és bizonyítékoknak az ellentartott védjegynek az árujegyzékében szereplő – a felszólalás alapjául szolgáló – áruk és szolgáltatások tekintetében való használatának helyére, idejére, mértékére és jellegére, valamint az ezeket alátámasztó bizonyítékokra kell irányulniuk a (3) bekezdéssel összhangban.

(3) A bizonyításnak lehetőleg az iratokra és az olyan tárgyi bizonyítékokra kell szorítkoznia, mint például a csomagolóanyagok, címkék, árjegyzékek, katalógusok, számlák, fényképek, újsághirdetések és a rendelet 76. cikke (1) bekezdésének f) albekezdésében említett írásbeli nyilatkozatok.

[...]"

III – *Nemzeti jog*

5 A francia code rural (a továbbiakban: mezőgazdasági törvény) L. 641-2. cikkének a tényállás időpontjában hatályos szövege szerint:

„A nyers vagy feldolgozott mezőgazdasági termékeknek, valamint élelmiszereknek kizárólagos oltalom alatt álló eredetmegjelölés nyújtható. A fogyasztóvédelmi törvény L. 115-2–L. 115-4. és L. 115-8–L. 115-15. cikke ezek tekintetében nem alkalmazható.

Az alábbi feltételek mellett ilyen termék abban az esetben részesülhet oltalom alatt álló eredetmegjelölésben, ha eleget tesz a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-1. cikkében foglalt rendelkezéseknek, hírnevét megfelelően igazolták és hivatalos eljárásban engedélyezték.

Az oltalom alatt álló eredetmegjelölés nem minősülhet fajtajellegűnek, és nem lehet köztulajdon.

Az eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi név vagy az eredetmegjelölésre utaló más kifejezés nem használható hasonló árukra, az 1990. július 6-án hatályos törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezések sérelme nélkül, vagy más árukra illetve szolgáltatásokra, amennyiben a használata az eredetmegjelölés hírnevét sértheti vagy csorbíthatja.

Az L. 641-24. cikkben említett „vins délimités de qualité supérieure [magasabb minőségű borok]" eredetmegjelölések, és azok az eredetmegjelölések, amelyek 1990. július 1-jén hatályban vannak a tengerentúli megyékben, megőrzik ezt a minősítésüket.

6 A francia fogyasztási törvény (a továbbiakban: fogyasztási törvény) L. 115-5. cikkének a tényállás időpontjában hatályos szövege szerint:

„A bejegyzett eredetmegjelölések megadására vonatkozó eljárásról a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke rendelkezik, a következőképpen [...]"

7 A francia szellemi tulajdonról szóló törvény (a továbbiakban: szellemi tulajdonról szóló törvény) L. 711-3. és L. 711-4. cikkének a tényállás időpontjában hatályos szövege szerint:

„L. 711-3. cikk

Nem lajstromozható védjegyként vagy védjegy részeként az a megjelölés, amely

a) Az ipari tulajdon oltalmára létesült 1883. március 20-i Párizsi Egyezmény felülvizsgált szövegének 6b. pontja vagy a Kereskedelmi Világszervezet létrehozásáról szóló megállapodás I C Melléklete 23. cikkének (2) bekezdése alapján nem részesülhet oltalomban;

b) a közrendbe vagy a közerkölcsbe ütközik, vagy használatát jogszabály tiltja;

c) az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.

L. 711-4. cikk

Nem részesülhet védjegyoltalomban a korábbi jogokkal ütköző megjelölés, különösen, ha a korábbi jog:

a) korábban lajstromozott védjegy vagy az ipari tulajdon oltalmára létesült Párizsi Egyezmény 6a cikke értelmében közismert;

b) név vagy cégnév, amennyiben fennáll a veszélye, hogy a vásárlóközönség összetévesztheti őket;

c) a nemzeti terület egészében ismert kereskedelmi név vagy cégjelzés, amennyiben fennáll a veszélye, hogy a vásárlóközönség összetévesztheti őket;

d) oltalom alatt álló eredetmegjelölés;

e) szerzői jog;

f) oltalom alatt álló formatervezési minta alapján fennálló jog;

g) harmadik személynek különösen családnevéhez, álnevéhez vagy képmásához fűződő joga;

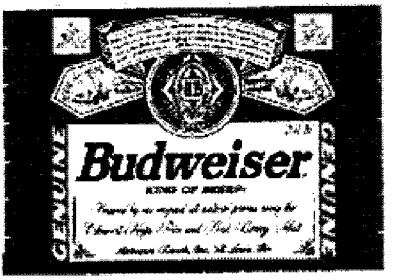
h) helyi közösségnek a nevéhez, képmásához vagy jó hírnevéhez fűződő joga."

A jogvita előzményei

I – *Az Anheuser-Busch által benyújtott közösségi védjegybejelentés*

8 Az Anheuser-Busch Inc. 1996. április 1-jén a 40/94 rendelet alapján közösségi védjegybejelentést nyújtott be az OHIM-hoz.

9 A bejelentés tárgya a következő ábrás védjegy volt:

10 Az ábrás védjegy bejelentését a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 16., 21., 25., 30. és 32. osztályába tartozó áruk vonatkozásában tették a következő leírással:

– 16. osztály: „Papír, karton és ezen anyagokból készült termékek (amelyek nem tartoznak más osztályokba); nyomdaipari termékek; könyvkötészeti anyagok; papíripari cikkek; papíripari vagy háztartási ragasztóanyagok; tanítási és oktatási anyagok (készülékek kivételével); csomagolásra szolgáló műanyagok (amelyek nem tartoznak más osztályokba); játékkártya";

– 21. osztály: „Eszközök, edények és tartályok háztartási és konyhai célokra (nem nemesfémből és nem nemesfém bevonattal); fésűk és szivacsok; kefék (az ecsetek kivételével); kefegyártáshoz használt anyagok; takarító eszközök; vasforgács; nyers vagy félig megmunkált üveg (kivéve az építéshez használt üveget); üveg-, porcelán- és fajanszáruk, amelyek nem tartoznak más osztályokba";

– 25. osztály: „Ruházati cikkek, cipők, kalapáruk";

– 30. osztály: „lisztek és más gabonakészítmények, kenyér, péksütemények és cukrászsütemények; fagylaltok; méz, melaszszirup; élesztő, élesztőporok; mustár; ecet, mártások (fűszeres); fűszerek; jég; rágcsálnivalók, amennyiben nem tartoznak más osztályokba";

– 32. osztály: „Sörök, ale típusú sörök, porter típusú sörök, alkoholos és alkoholmentes malátatartalmú italok".

11 A védjegybejelentést a Közösségi Védjegyértesítő 1997. december 1-jei 31/97. számában hirdették meg.

II – *A közösségi védjegybejelentéssel szemben tett felszólalás*

12 1998. február 27-én a csehországi székhelyű Budějovický Budvar národní podnik (a továbbiakban: Budvar) a 40/94 rendelet 42. cikke alapján felszólalást nyújtott be a védjegy-bejelentési kérelemben felsorolt valamennyi árura vonatkozóan.

13 Felszólalásának alátámasztására a Budvar először is arra hivatkozik, hogy a bejelentett ábrás védjegy és a következő korábbi nemzetközi védjegyek között – amelyeknek a jogosultja – a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmében fennáll az összetévesztés veszélye:

– a BUDWEISER nemzetközi szóvédjegy (R 238 203), amelyet eredetileg 1960. december 5-én „minden sörtípus" vonatkozásában Németországra, Ausztriára, a Benelux-államokra és Olaszországra kiterjedő hatállyal lajstromoztak;

– az alább ábrázolt nemzetközi ábrás védjegy (R 342 157), amelyet eredetileg 1968. január 26-án „minden sörtípus" vonatkozásában Németországra, Ausztriára, a Benelux-államokra, Franciaországra és Olaszországra kiterjedő hatállyal lajstromoztak:

14 1999. február 3-án az Anheuser-Busch a 40/94 rendelet 43. cikkének (2) bekezdése alapján kérte a Budvart, hogy igazolja nemzetközi védjegyeinek használatát. 1999. április 7-én az OHIM felszólalási osztálya felszólította a Budvart, hogy két hónapon belül, azaz legkésőbb 1999. június 7-ig nyújtsa be ezt az igazolást. A Budvar kérelmére ezt a határidőt 1999. szeptember 7-ig meghosszabbították.

15 1999. szeptember 7-én a Budvar többek között 1996-ban és 1997-ben nyolc magazinban megjelent reklámanyagok másolatát, valamint tíz darab, 1993 és 1997 között kiállított számlát nyújtott be az R 238 203. lajstromszámú BUDWEISER nemzetközi szóvédjegy németországi használatának igazolására. Egyebekben a Budvar 1996-ban és 1998-ban hat magazinban megjelent reklámanyagok másolatát, valamint tíz darab, 1993 és 1997 között kiállított számlát is benyújtott az R 238 203. lajstromszámú BUDWEISER nemzetközi szóvédjegy ausztriai használatának igazolására.

16 Felszólalásának alátámasztására a Budvar másodsorban a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján négy eredetmegjelölésre hivatkozik, amelyeket 1967. november 22-én jegyeztek be sörök vonatkozásában a Lisszaboni Megállapodás alapján a Szellemi Tulajdon Világszervezetéténél (WIPO). Ezek az eredetmegjelölések a következők:

– 49. sz. eredetmegjelölés: ČESKOBUDĚJOVICKÉ PIVO (a lajstromozás német változata szerint BUDWEISER BIER);

– 50. sz. eredetmegjelölés: BUDĚJOVICKÉ PIVO – BUDVAR (a lajstromozás német változata szerint BUDWEISER BIER – BUDVAR);

– 51. sz. eredetmegjelölés: BUDĚJOVICKÝ BUDVAR (a lajstromozás német változata szerint BUDWEISER BUDVAR);

– 52. sz. eredetmegjelölés: BUDĚJOVICKÉ PIVO (a lajstromozás német változata szerint BUDWEISER BIER).

17 Ezekre a bejegyzésekre hivatkozva a Budvar előadja, hogy az érintett eredetmegjelölések – különösen francia területen – oltalmat élveznek, és ez alapján indokolt a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésére alapított felszólalás.

III – *A felszólalási osztály határozata*

18 A 2001. október 8-i 2412/2001. sz. határozatával a felszólalási osztály

– részben elutasította a bejelentett ábrás védjegy lajstromozásával szemben tett felszólalást, a felszólalásnak a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésére alapított részét illetően és a fentebb a 16. pontban ismertetett négy eredetmegjelölés alapján;

– részben helyt adott a bejelentett ábrás védjegy lajstromozásával szemben tett felszólalásnak a 32. osztályba tartozó áruk vonatkozásában („sörök, ale típusú sörök, porter típusú sörök, alkoholos és alkoholmentes malátatartalmú italok"), a felszólalásnak a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjára alapított részét illetően és az R 238 203. lajstromszámú BUDWEISER nemzetközi szóvédjegy alapján.

19 A 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésére alapított felszólalás elutasítását illetően a felszólalási osztály lényegében úgy ítélte meg, hogy az eredetmegjelölések használatát Franciaországgal és Portugáliával kapcsolatban nem igazolták – a felszólalás alátámasztásául a francia és portugál jogokra hivatkoztak –, és hogy ezért nem nyert igazolást az, hogy az eredetmegjelölések alapján szerzett jogok a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében a helyi jelentőségűt meghaladó mértékűek. Olaszországot illetően – erre a területre vonatkozóan igazolták az eredetmegjelölés használatát – a felszólalási osztály azt állapította meg, hogy az érintett eredetmegjelölésekre vonatkozóan az olasz jog által biztosított oltalmat nem igazolták a nem hasonló termékekkel kapcsolatban.

20 A felszólalásnak a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjára alapított részére vonatkozó részbeni elfogadásával kapcsolatban a felszólalási osztály úgy ítélte

meg, hogy az R 238 203. lajstromszámú BUDWEISER nemzetközi szóvédjegy és az R 342 157. lajstromszámú nemzetközi ábrás védjegy tényleges használatát Németország, Ausztria, a Benelux-államok és Olaszország tekintetében igazolták. A felszólalási osztály továbbá eljárásgazdaságossági okokból elsőként az R 238 203. lajstromszámú BUDWEISER nemzetközi szóvédjegyet vizsgálta. Mivel ez a védjegy Németországban és Ausztriában egyértelműen érvényes, a felszólalási osztály vizsgálatát erre a két tagállamra korlátozta. A felszólalási osztály szerint az ábrás védjegy bejelentésében szereplő, 32. osztályba tartozó áruk („sörök, ale típusú sörök, porter típusú sörök, alkoholos és alkoholmentes malátatartalmú italok") megegyeznek az R 238 203. lajstromszámú BUDWEISER nemzetközi szóvédjeggyel jelölt árukkal. Előadta, hogy a bejelentett ábrás védjegy és az R 238 203. lajstromszámú BUDWEISER nemzetközi szóvédjegy közötti hangzásbeli és fogalmi azonosság és az áruk azonossága miatt a német és az osztrák vásárlóközönség számára fennáll az összetévesztés veszélye a 32. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában. Úgy ítélte meg viszont, hogy az ábrás védjegy bejelentésében szereplő, a 16., 21., 25., 30. osztályba tartozó áruk és a korábbi védjegyekkel jelölt áruk nem hasonlítanak, és ezért ezek tekintetében nem áll fenn az összetévesztés veszélye.

IV – *Az OHIM második fellebbezési tanácsa által hozott határozatok*

21 Az Anheuser-Busch 2001. november 27-én fellebbezést nyújtott be a felszólalási osztály határozatával szemben, amennyiben ez a határozat helyt adott a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjára alapított felszólalásnak a 32. osztályba tartozó áruk vonatkozásában.

22 A Budvar 2001. december 10-én fellebbezést nyújtott be a felszólalási osztály határozatával szemben, amennyiben az többek között elutasította a felszólalást a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésére tekintettel, a 16., 21., 25., 30. és 32. osztályba tartozó áruk vonatkozásában.

23 A Budvar fellebbezésében nem vitatta a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjára alapított felszólalás részleges elutasítását a 16., 21., 25. és 30. osztályba tartozó áruk vonatkozásában.

24 2003. december 3-án hozott határozatával (R 1000/2001-2. és R 1024/2001-2. sz. ügy, a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM második fellebbezési tanácsa elutasította a Budvar és az Anheuser-Busch által a felszólalási osztály határozatával szemben benyújtott fellebbezéseket.

25 Az Anheuser-Busch fellebbezésével kapcsolatban a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a felszólalási osztály nem tévedett, amikor azt állapította meg, hogy az R 238 203. lajstromszámú BUDWEISER nemzetközi szóvédjegy használatát Németország és Ausztria tekintetében igazolták. Másfelől a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a bejelentett ábrás védjegy és az R 238 203. lajstromszámú BUDWEISER nemzetközi szóvédjegy között Németországban és Ausztriában fennáll az összetévesztés veszélye a 32. osztályba tartozó áruk vonatkozásában, figyelemmel egyrészt arra, hogy a bejelentett ábrás védjegy leginkább domináns jellemzője azonos a korábbi szóvédjeggyel, másrészt arra, hogy a szóban forgó áruk megegyeznek.

26 A Budvar fellebbezésével kapcsolatban a fellebbezési tanács legelőször is azt állapította meg, hogy az elfogadhatatlan a 32. osztályba tartozó áruk vonatkozásában, mivel a Budvar e tekintetben pernyertes lett a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján.

27 Az ügy érdemében, a védjegybejelentésben szereplő, a 16., 21., 25. és 30. osztályba tartozó áruk vonatkozásában és a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésére alapított felszólalással kapcsolatban az eredetmegjelölések alapján a fellebbezési

tanács mindenekelőtt azt állapította meg, hogy a Budvar által előterjesztett bizonyítékok nem igazolták megfelelően azt, hogy a szóban forgó eredetmegjelölések az olasz és a portugál jog szerint oltalomban részesültek.

28 Továbbá a felszólalási osztály álláspontjával ellentétben a fellebbezési tanács úgy vélte, hogy azt, hogy az eredetmegjelölések alapján szerzett jogok a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében a helyi jelentőségűt meghaladó mértékűek, Franciaországban már más eljárásokban igazolták. A Budvarnak a fellebbezési tanács szerint tehát nem kellett még egyszer igazolnia ezeket a tényeket, ellentétben a felszólalási osztály határozatával.

29 A fellebbezési tanács szerint ezért egyedül az a kérdés merül fel, hogy a francia jog oltalomban részesítette-e a szóban forgó eredetmegjelöléseket. A 16., 21., 25. és 30. osztályba tartozó áruk vonatkozásában erre azt a választ adta, hogy a Lisszaboni Megállapodás alapján bejegyzett eredetmegjelölések Franciaországban a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke által biztosított oltalomban részesülnek, amely szerint „[a]z eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi név vagy az eredetmegjelölésre utaló más kifejezés nem használható hasonló árukra [...] vagy más árukra illetve szolgáltatásokra, amennyiben a használata az eredetmegjelölés hírnevét sértheti vagy csorbíthatja." A fellebbezési tanács hozzáfűzte, hogy mivel a közösségi védjegybejelentésben szereplő áruk különböznek a szóban forgó eredetmegjelölésekkel jelölt áruktól, azt kell megvizsgálni, hogy a bejelentett ábrás védjegy franciaországi használata sértheti vagy csorbíthatja-e az említett eredetmegjelölések hírnevét. A fellebbezési tanács e tekintetben kifejtette, hogy a nem létező hírnevet nem lehet sérteni vagy csorbítani, és a Budvar semmilyen módon nem igazolta, hogy a szóban forgó eredetmegjelölések hírnevet szereztek volna Franciaországban. A fellebbezési tanács szerint egyébként nem vélelmezhető, hogy rendelkeznek ilyen hírnévvel, és a Budvarnak nem sikerült igazolnia azt, hogy amennyiben esetleg az eredetmegjelölések rendelkeznének hírnévvel, úgy az hogyan sérülhetne vagy csorbulhatna, ha az Anheuser-Busch a 16., 21., 25. és 30. osztályba tartozó áruk vonatkozásában jogszerűen használhatja a „Budweiser" nevet tartalmazó ábrás védjegyet.

A felek kérelmei

I – *A T-57/04. sz. ügy*

30 A Budvar azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– helyezze hatályon kívül az OHIM második fellebbezési tanácsának 2003. december 3-i R 1024/2001-2. sz. határozatát;

– utasítsa el az 1996. április 1-jén az Anheuser-Busch társaság nevében a 16., 21., 25. és 31. osztályba tartozó áruk vonatkozásában benyújtott védjegybejelentést;

– továbbítsa az OHIM-nak az Elsőfokú Bíróság ítéletét;

– az Anheuser-Buscht kötelezze a költségek viselésére.

31 Az OHIM és az Anheuser-Busch azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a keresetet;

– a Budvart kötelezze a költségek viselésére.

II – *A T-71/04. sz. ügy*

32 Az Anheuser-Busch azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– helyezze hatályon kívül az OHIM második fellebbezési tanácsának 2003. december 3-i R 1024/2001-2. sz. határozatát, amennyiben az elutasítja a védjegybejelentést a 32. osztályba tartozó áruk vonatkozásában;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

33 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– teljes egészében utasítsa el a keresetet;

– az Anheuser-Buscht kötelezze a költségek viselésére.

34 A Budvar azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– állapítsa meg, hogy az Anheuser-Busch keresete elfogadhatatlan;

– másodlagosan, hagyja helyben az Anheuser-Busch által megtámadott határozatot;

– gondoskodjon arról, hogy az Elsőfokú Bíróság ítéletét közöljék az OHIM-mal;

– az Anheuser-Buscht kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

I – *A T-57/04. sz. ügy*

35 Bevezetésképpen meg kell jegyezni, hogy a Budvar Elsőfokú Bírósághoz benyújtott keresete a megtámadott határozat azon része ellen irányul, amelyben az elutasította a 16., 21., 25. és 30. osztályba tartozó áruk vonatkozásában a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésére alapított felszólalást.

36 A Budvar Elsőfokú Bírósághoz benyújtott keresete nem irányul a megtámadott határozat azon része ellen, amelyben az azt állapította meg, hogy a fellebbezési tanácshoz benyújtott fellebbezés elfogadhatatlan a 32. osztályba tartozó áruk vonatkozásában.

37 Másfelől meg kell állapítani, hogy a Budvar tévedésből a 31. osztályt említi a keresetében, amelyre a szóban forgó ábrás védjegy lajstromozása iránti kérelem nem vonatkozik.

A – *A Budvar második kérelmének elfogadhatóságáról*

38 Meg kell jegyezni, hogy másodikként előterjesztett kérelmével, amely arra irányul, hogy az Elsőfokú Bíróság „utasítsa el az 1996. április 1-jén az Anheuser-Busch társaság nevében a 16., 21., 25. és 31. osztályba tartozó áruk vonatkozásában benyújtott védjegybejelentést", a Budvar lényegében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság utasítsa az OHIM-ot az ábrás védjegy lajstromozásának megtagadására (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-388/00. sz., Institut für Lernsysteme kontra OHIM – Educational Services [ELS] ügyben 2002. október 23-i ítéletének [EBHT 2002., II-4301. o.] 18. pontját és a T-33/03. sz., Osotspa kontra OHIM – Distribution & Marketing [Hai] ügyben 2005. március 9-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-763. o.] 14. pontját).

39 Ebben a vonatkozásban emlékeztetni kell arra, hogy a 40/94 rendelet 63. cikkének (6) bekezdése értelmében az OHIM köteles megtenni a közösségi bíróság ítéletének végrehajtásához szükséges intézkedéseket. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság nem utasíthatja az OHIM-ot (az Elsőfokú Bíróság T-331/99. sz., Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld kontra OHIM [Giroform] ügyben 2001. január 31-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-433. o.] 33. pontja; a T-34/00. sz., Eurocool Logistik kontra OHIM [EUROCOOL] ügyben 2002. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-683. o.] 12. pontja, és az ELS-ítélet [hivatkozás a 38. pontban] 19. pontja).

40 A Budvar második kereseti kérelme ezért elfogadhatatlan.

B – *Az ügy érdeméről*

41 A Budvar egyetlen, a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének megsértésére alapított jogalapra hivatkozik.

42 Bevezetésképpen a Budvar ismerteti az eredetmegjelölések oltalmára vonatkozó francia szabályozást.

43 A Budvar többek között előadja, hogy az eredetmegjelölés célja, hogy valamely terméket valamely származását és jellemzőit garantáló földrajzi névhez kapcsoljon, és ezáltal mind az áru fogyasztóját, mind pedig a termelőjét megvédje a visszaélésektől. Ez a cél indokolja azt, hogy az eredetmegjelölések franciaországi oltalmára irányuló rendelkezések a szellemi tulajdonról szóló törvényben és a mezőgazdasági törvényben is szerepelnek, amelyek mindegyike a fogyasztóvédelmi törvényre utal. A Budvar azt is kiemeli, hogy az eredetmegjelölést rendelet állapítja meg, amely meghatározza a termelés földrajzi területét és a termék előállításának, illetve engedélyezésének feltételeit.

44 A Budvar tovább előadja, hogy az eredetmegjelölések a közrend kategóriájába tartoznak, és feltétlen oltalomban részesülnek, és a francia jogban az eredetmegjelölések elsőbbséget élveznek a védjegyekkel szemben. Ez abban jelenik meg, hogy feltétlen tilalmat állít fel az eredetmegjelölést sértő védjegyek lajstromozásával szemben, de abban is, hogy tilos minden olyan megjelölés használata, amely az eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi név átvételével sérti azt. A Budvar e tekintetben először is azt hangsúlyozza, hogy a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikke szerint „[az] oltalom alatt álló eredetmegjelölés nem minősülhet fajtajellegűnek, és nem lehet köztulajdon tárgya", másodszor pedig hogy az eredetmegjelölés lényegénél fogva valamely adott helyről származó termék elnevezése, és harmadszor, hogy az eredetmegjelölés – a nem használt védjeggyel ellentétben – nem törölhető.

45 A Budvar ebből azt vezeti le, hogy nem lajstromozható az a védjegy, amely alkalmas arra, hogy valamely Franciaországban oltalom alatt álló eredetmegjelölést sértsen, függetlenül attól, hogy mely áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában tették a bejelentést. Következésképpen az eredetmegjelölések semmilyen más termékre nem használhatók, legyenek azok akár azonosak, hasonlóak vagy különbözőek.

46 Mindezekre tekintettel a Budvar előadja, hogy a fellebbezési tanács két hibát is elkövetett.

47 Először is, a Budvar úgy véli, hogy a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke nem alkalmazható, és a fellebbezési tanácsnak a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-3. és L. 711-4. cikkére kellett volna hivatkoznia annak értékelésekor, hogy lajstromozható-e védjegyként valamely oltalom alatt álló eredetmegjelölés földrajzi nevéből álló megjelölés.

48 Másodsorban a Budvar úgy véli, hogy a fellebbezési tanács mindenképpen tévesen alkalmazta a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkét.

49 Az Elsőfokú Bíróság rámutat arra, hogy a felek érvei egész pontosan arra a kérdésre vonatkoznak, hogy a jelen ügyben releváns-e a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése.

1. Az első részről, amely szerint nem alkalmazható a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése

a) A felek érvei

A Budvar érvei

50 A Budvar a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének szövegére hivatkozva előadja, hogy nem vitatott az, hogy a francia jog lehetővé teszi, hogy az eredetmegjelölés jogosultja a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikke és a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke alapján megtiltsa a későbbi védjegy lajstromozását, valamint használatát.

51 A jelen ügyben azonban csak a „Budweiser" név védjegyként történő lajstromozását kérték, a védjegyhasználat kérdése nem merül fel a jogvitában.

52 A Budvar ezért a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-3. és L. 711-4. cikkére hivatkozik, amely a védjegyoltalomból kizáró okokat állapítja meg.

53 A szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikkének d) pontja alapján, miszerint „[n]em részesülhet védjegyoltalomban a korábbi jogokkal ütköző megjelölés, különösen, ha a korábbi jog [...] oltalom alatt álló eredetmegjelölés", a Budvar úgy véli, hogy az eredetmegjelölés használatára jogosult töröltetheti vagy megtilthatja annak a védjegynek a használatát, amely az eredetmegjelölést ábrázolja vagy lemásolja.

54 A Budvar azt is kifejti, hogy az eredetmegjelölések olyan korábbi jogoknak minősülnek, amelyek a védjegy érvényességébe ütköznek anélkül, hogy bizonyítani kellene az összetéveszthetőséget vagy az áruk hasonlóságát, ellentétben a cégnevek, cégjelzések, kereskedelmi nevek vagy korábbi védjegyek esetében megkövetelteltekkel. A Budvar ez utóbbi tekintetében a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 716-1., L. 713-2. és L. 713-3. cikkére hivatkozik. A szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikke alapján ennélfogva azt lehet megállapítani, hogy az eredetmegjelölést ábrázoló megjelölések nem részesülhetnek védjegyoltalomban úgy, hogy ne vennék figyelembe az említett eredetmegjelölés jó hírnevét – amely meghatározásánál fogva adottnak tekinthető – és a védjegybejelentésben szereplő árukat.

55 A Budvar másfelől hozzáteszi, hogy a védjegyoltalom a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-3. cikkének b) pontjában szankcionált közrendi érintettség alapján is megtagadható, amely szerint „[n]em lajstromozható védjegyként vagy védjegy részeként az a megjelölés, [...] amely a közrendbe vagy a közerkölcsbe ütközik, vagy használatát jogszabály tiltja". A Budvar szerint mivel az eredetmegjelölés közrendi jellegét már korábban bizonyították, minden olyan védjegybejelentést, amely eredetmegjelölést sért, ezen az alapon el kell utasítani. A Budvar különösen a párizsi Cour d'appel [fellebbezési bíróság] 1990. február 15-én hozott ítéletére hivatkozik, amely kimondta, hogy a közrendet úgy kell értelmezni, hogy az a

gazdasági jog kötelező rendelkezéseire, különösen a fogyasztóvédelmi szabályokra vonatkozik, és a francia Cour de cassation (semmítőszék) 1993. október 26-i ítéletére, amely a „Fourme d'Ambert" és a „Fourme de Montbrison" elnevezések tekintetében megállapította a közrendi okból történő oltalmat.

56 A Budvar végül előadja, hogy a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-3. cikkének c) pontja a megtévesztő megjelölések lajstromozását is tiltja, amikor kimondja, hogy „[n]em lajstromozható védjegyként vagy védjegy részeként az a megjelölés, amely [...] az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére". A Budvar szerint így ha a 16., 21., 25. és 30. osztályba tartozó árukat a meghatározott áruk és ezek között sörök vonatkozásában ismert „Budweiser" néven kínálják, úgy az megtéveszti a vásárlóközönséget, illetve az áru – többek között az előállítás helyéhez kapcsolódó – tulajdonságait illetően csalódást okozhat neki.

57 A mezőgazdasági törvénynek a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5.cikkében megismételt L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése viszont nem irányul az eredetmegjelölésbe ütköző védjegy lajstromozásának megtiltására, csak az olyan földrajzi név használatát tiltja, amely eredetmegjelölésként vagy annak részeként szolgál. A Budvar szerint a szellemi tulajdonról szóló törvény rendelkezései nem ugyanarra a célra irányulnak, mint a fogyasztóvédelmi törvény rendelkezései. Az előbbiek a szellemi tulajdonhoz kapcsolódó megjelölések bitorlására vonatkoznak, míg az utóbbiak közvetlenül a fogyasztóvédelemre irányulnak.

58 Következésképpen annak vizsgálatánál, hogy a bejegyzett megjelölés földrajzi nevéből álló megjelölés részesülhet-e védjegyoltalomban, a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-3. és L. 711-4. cikkére kell hivatkozni, nem pedig a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdésére, mint azt a fellebbezési tanács tette.

59 A Budvar másfelől az Elsőfokú Bíróság kérdésére válaszul 2005. augusztus 24-én benyújtott levelében előadja, hogy az OHIM fórumai és különösen a fellebbezési tanács előtt a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkére hivatkozott felszólalása alátámasztására. A Budvar szerint mindamellett elfogadható, hogy ezentúl az Elsőfokú Bíróság előtt ennek a rendelkezésnek a jelen ügyben való alkalmazhatatlanságára hivatkozzon. E tekintetben a Budvar először is úgy véli, hogy nem változtatja meg az eljárás tárgyát, ahogyan az a bejelentett ábrás védjegy lajstromozásával szemben tett felszólalásban áll. Másodszor, a Budvar előadja, hogy a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-3. és L. 711-4. cikkére hivatkozás nem jelenti új tények figyelembevételét, minthogy ezek a cikkek alkották az Elsőfokú Bíróság elé benyújtott kereset alapját. Különösen a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikkének d) pontját illetően a Budvar kifejti, hogy az OHIM fórumai előtt hivatkozott erre a rendelkezésre. Végül az Elsőfokú Bíróság T-318/03. sz., Atomic Austria kontra OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) ügyben 2005. április 20-án hozott ítéletére (EBHT 2005., II-1319. o.) hivatkozva a Budvar lényegében azt állapítja meg, hogy az OHIM-nak hivatalból tájékozódnia kellett volna az érintett tagállam nemzeti jogáról.

Az OHIM érvei

60 Mielőtt a Budvar elsőként kifejtett érveire válaszolna, az OHIM ismerteti a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésére és különösen az abban megállapított feltételekre vonatkozó értelmezését.

61 Először is az OHIM kiemeli, hogy a korábbi jognak olyan mértékű használaton kell alapulnia, amely a helyi jelentőségűt meghaladja. E tekintetben az OHIM előadja, hogy a Lisszaboni Megállapodás alapján történt bejegyzések olyan korábbi jogoknak minősülnek, amelyek a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének hatálya alá tartoznak. Ezen túlmenően az OHIM kifejti, hogy a korábbi jogok franciaországi használatát a jelen ügyben a Budvar igazolta.

62 Másodszor az OHIM úgy véli, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alkalmazható azokra a nem lajstromozott védjegyekre és hasonló korábbi megjelölésekre, amelyeket az üzleti életben áruk vagy szolgáltatások, illetve a jogosult kereskedelmi tevékenységének megjelölésére használnak. A földrajzi származás a kereskedelmi tevékenységhez kapcsolódó tényező, mivel a kérdéses áruk kiválasztását és megvásárlását döntően befolyásoló szempontról van szó. Az OHIM e tekintetben a Bíróság C-108/01. sz., Consorzio del Prosciutto di Parma és Salumificio S. Rita ügyben 2003. május 20-án hozott ítéletre (EBHT 2003., I-5121. o.) hivatkozik.

63 Harmadszor az OHIM azt adja elő, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése feltételül szabja, hogy a felszólaló „nem lajstromozott védjegy, illetve [...] kereskedelmi forgalomban használt bármely más megjelölés" jogosultja legyen. Az OHIM e tekintetben előadja, hogy egyes jogrendszerekben a földrajzi árujelzők nem minősülnek kereskedelmi megjelölésnek, mivel a használatukra jogosultakat nem illeti meg egyéni jog. Más jogrendszerek viszont természetes személyeknek vagy egyesületeknek kizárólagos jogot biztosítanak a földrajzi árujelzőre vonatkozóan, ideértve a későbbi védjegy használata megtiltásának jogát is. Ez utóbbi csoportban, amelyhez az OHIM szerint a jelen ügyben alkalmazandó francia jog is tartozik, a földrajzi árujelzőre alapított jog a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének hatálya alá esik.

64 Az OHIM továbbá a Lisszaboni Megállapodás 5. cikkének (1) bekezdésére hivatkozva előadja, hogy az eredetmegjelöléseket az illetékes hivatalok kérelmére ugyan, de természetes vagy jogi személyek, illetve közületek vagy magánszemélyek nevére lajstromozzák. Ezenkívül a Lisszaboni Megállapodás 8. cikke szerint az eredetmegjelölés oltalmának biztosítása céljából szükséges jogi eljárás a nemzeti jogszabályok szerint az illetékes hivatal vagy az ügyészség kezdeményezésére, vagy bármely érdekelt fél indítványára indítható meg. Az OHIM szerint a védett elnevezés kizárólagos használatára vonatkozó jog, amely alapján a jogosult keresetet indíthat az elnevezés jogosulatlan használatával szemben, elegendő ahhoz, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése szerinti jognak vagy legalábbis azzal egyenértékű jognak minősüljön. Ezt az értelmezést megerősíti a Lisszaboni Megállapodás 5. cikkének (3) bekezdése.

65 Negyedszer az OHIM azt adja elő, hogy a szóban forgó jogot a nemzeti jog alapján a vitatott védjegy bejelentésének napját megelőzően oltalomban kell részesíteni. A jelen ügyben az OHIM hangsúlyozza, hogy az érintett eredetmegjelöléseket 1967. november 22-én jegyezték be, és franciaországi oltalmuk a bejegyzés napjától kezdődött. A szóban forgó jogok tehát a vitatott védjegy bejelentésének napját megelőzően keletkeztek.

66 Ötödször az OHIM arra a feltételre hívja fel a figyelmet, miszerint a korábbi jog alapján a jogosult az alkalmazandó nemzeti jogszabályok szerint megtilthatja az ütköző védjegy használatát.

67 Ezen a ponton az OHIM többek között a Budvar által elsőként előadott érvekre válaszol, amelyek az alkalmazandó francia jogra vonatkoznak.

68 Az OHIM szerint megállapítható, hogy a francia jogszabályok több rendelkezést tartalmaznak az eredetmegjelölések és a későbbi megjelölések közötti összeütközésre vonatkozóan.

69 AZ OHIM a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdésére hivatkozva előadja, hogy a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikke megemlíti és idézi ezt a rendelkezést.

70 A Budvar előterjesztésével kapcsolatban, amely szerint – a fellebbezési tanács határozatával ellentétben – a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-3 cikkének b) és c) pontja, valamint L. 711-4. cikkének d) pontja az alkalmazandó rendelkezés, nem pedig a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke, az OHIM kifejti, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésére vonatkozó ügyben ugyanúgy kell alkalmazni a nemzeti jogszabályokat, ahogyan azt a nemzeti bíróság tette. E tekintetben a nemzeti ítélkezési gyakorlatnak különös jelentőség jut, és köti az OHIM-ot.

71 Az OHIM előadja, hogy a Budvar által a felszólalási eljárásban vagy az Elsőfokú Bíróság előtt előterjesztett, az eredetmegjelölések és a későbbi védjegyek közötti összeütközésre vonatkozó nemzeti ítéletek mindegyike a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkét alkalmazza, és nem a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikkének d) pontját. Ez azt bizonyítja, hogy sem a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikkének d) pontja, sem pedig az ebben a törvényben idézett más rendelkezés nem alkalmazandó.

72 Miután közelebbről megvizsgálta a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikkének d) pontját, az OHIM szembehelyezkedik a Budvar azon megállapításával, miszerint az eredetmegjelölések későbbi védjegyekkel szembeni védelme abszolút és feltétlen jellegű. Az OHIM erre vonatkozóan előadja, hogy a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikkének d) pontja arra a tilalomra vonatkozik, miszerint nem lajstromozhatóak az eredetmegjelöléssel ütköző megjelölések, nem pedig a megjelölés használatának tilalmára. Mivel a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése azt írja elő kifejezetten, hogy a nemzeti jogszabályok szerint „a jogosult megtilthatja a későbbi védjegy használatát", nem pedig a lajstromozását, az OHIM ebből arra következtet, hogy a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikke nem alkalmazandó.

73 Amennyiben vélelmezzük, hogy a lajstromozás megtiltásának joga a későbbi védjegy használata megtiltására is kiterjed, figyelembe kell vennünk az eredetmegjelöléssel való „ütközés" feltételeit a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikkének d) pontja értelmében.

74 Az OHIM a Budvarhoz hasonlóan előadja, hogy a szellemi tulajdonról szóló törvény nem tartalmazza az „ütközés" fogalmát az eredetmegjelölésekkel kapcsolatban, míg a korábbi védjegyek, cégnevek vagy kereskedelmi nevek esetében kifejezetten utal rá. Az OHIM szerint ez nem meglepő, mivel az eredetmegjelölések oltalmának terjedelmét a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke határozza meg mint különös szabály. Ezért az „ütközés" fogalmát erre a rendelkezésre tekintettel kell értelmezni.

75 Mindezekből a megállapításokból az következik, hogy a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikkének d) pontja nem egészíti ki, de nem is szűkíti le a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke negyedik bekezdésének jogi tartalmát. Ez utóbbi rendelkezés alkalmazható egyedül az eredetmegjelöléseknek a megjelölésekkel és különösen a későbbi védjegyekkel szemben biztosított oltalma terjedelmének meghatározására.

76 Azzal kapcsolatban, hogy a Budvar a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-3. cikkének b) és c) pontjára hivatkozik, az OHIM úgy ítéli meg, hogy ez a rendelkezés nem releváns, mivel feltétlen kizáró okokra vonatkozik, azaz közrendbe ütköző vagy az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében a fogyasztók megtévesztésére alkalmas megjelölések tilalmára. Ez a rendelkezés a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése f) és g) pontjának felel meg. Az OHIM az Elsőfokú Bíróság T-224/01. sz., Durferrit kontra OHIM – Kolene (NU-TRIDE) ügyben 2003. április 9-én hozott ítéletére (EBHT 2003., II-1589. o.) hivatkozva kifejti, hogy a feltétlen kizáró okokra vonatkozó nemzeti vagy közösségi rendelkezésekre nem lehet az OHIM előtti felszólalási eljárásban hivatkozni.

77 Az OHIM másfelől 2005. augusztus 9-i levelében az Elsőfokú Bíróság kérdésére válaszul előadja, hogy a Budvar nem hivatkozhat arra, hogy a jelen ügyben nem alkalmazható a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése, miután az OHIM fórumai előtt azt képviselte, hogy a szóban forgó felszólalás ezen a rendelkezésen alapszik.

Az Anheuser-Busch érvei

78 Az Anheuser-Busch először is arra emlékeztet, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének keretében – és ami a felmerülő nemzeti jogszabályokat illeti – az

alkalmazandó jogi rendelkezések, az ítélkezési gyakorlat és az elmélet tartozik a tényekhez. Ezeket az elemeket a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdése alapján a felszólalónak kell szolgáltatnia és bizonyítania. A jelen ügyben a Budvar nem terjesztett elő összefüggő magyarázatot az alkalmazandó jogot illetően, sem pedig az álláspontját alátámasztó bizonyítékokat.

79 Az alkalmazandó francia jogszabályokat illetően az Anheuser-Bosch úgy véli, hogy a Budvar által a különböző eljárások során előterjesztett elemek ellentmondásosak és nem egyértelműek. Az OHIM előtt a felszólalás elsődlegesen a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdésén alapult. Amikor a fellebbezési tanács elutasította a felszólalást ezen az alapon, a Budvar megváltoztatta a véleményét, és első ízben terjesztette azt elő, hogy nem alkalmazandó a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése (azt állítva, hogy a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-3. és L. 711-4. cikkét kellene alkalmazni). Az Anheuser-Busch szerint ez a véleményváltozás és a francia jogi helyzet ellentmondásos ismertetése már önmagában indokolja a jelen kereset elutasítását. Az Anheuser-Busch többek között előadja, hogy a Budvar nem változtathatja meg a jogi alapot az eljárás ezen szakaszában, és az ekként előterjesztett érvek nem vehetők figyelembe az Elsőfokú Bíróság előtt. Ez megfelel az Elsőfokú Bíróság ezen a téren kialakított gyakorlatának (az Elsőfokú Bíróság T-129/01. sz., Alejandro kontra OHIM – Anheuser-Busch [BUDMEN] ügyben 2003. július 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2251. o.] 67. pontja és a T-10/03. sz., Koubi kontra OHIM – Flabesa [CONFORFLEX] ügyben 2004. február 18-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-719. o.] 52. pontja).

80 Az Anheuser-Busch másfelől azon az állásponton van, hogy a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése alkalmazandó. Az Anheuser-Busch hangsúlyozza, hogy a Budvar maga is azt állította, hogy a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikke „tiltja az eredetmegjelölésbe ütköző védjegy bejelentését", míg másfelől a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése „csak az olyan földrajzi név használatát tiltja, amely eredetmegjelölésként vagy annak részeként szolgál". Más szóval, a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikke a francia védjegyek lajstromozására vonatkozik, míg a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése a későbbi védjegyek használatára. Ezért figyelemmel arra, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése szerint „a jogosult

megtilthatja a későbbi védjegy használatát", az Anheuser-Busch ebből arra következtet, hogy kizárólag a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése alkalmazandó.

81 Másfelől feltételezve, hogy elfogadhatóak a Budvarnak a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikkére vonatkozó érvei, és azokat meg kell vizsgálni, az Anheuser-Busch úgy véli, hogy ezek az érvek nem megalapozottak.

82 Az Anheuser-Busch többek között kiemeli, hogy a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikke nem határozza meg az általa említett valamennyi korábbi jog oltalmának terjedelmét. Bár megemlíti, hogy ezek a korábbi jogok akadályát képezik az ütköző védjegyek elfogadásának, a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikke inkább azt feltételezi, hogy az oltalom terjedelme más helyütt kerül megállapításra és szabályozásra. Ha a Budvar által követett értelmezés helyes volna, akkor más korábbi jogok – például jól ismert korábbi védjegyek, szerzői jogok, ipari jogok vagy személyiségi jogok – „abszolút védelmet" élveznének a későbbi védjegyekkel szemben, függetlenül más feltételektől, így például a szóban forgó jogok hasonlóságától.

83 A szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikkével kapcsolatban az az igazi kérdés, vajon sértettek-e meg korábbi jogokat, vagy sem. Erre csak akkor kaphatunk választ, ha figyelembe vesszük az ezekre a jogokra alkalmazandó különös szabályokat. E tekintetben az Anheuser-Busch megjegyzi, hogy a szellemi tulajdonról szóló törvény maga is kifejezetten utal a mezőgazdasági törvényre. Többek között a szellemi tulajdonról szóló törvény VII. fejezetének II. címében, amely az „eredetmegjelölésekre" vonatkozik, is található egy cikk (L. 721-1.), amely szerint „[a]z eredetmegjelölések megállapítására vonatkozó szabályokat a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-1. cikke határozza meg". Az eredetmegjelölések oltalmára ezért a fogyasztóvédelmi törvény rendelkezései vonatkoznak, amelyek viszont a mezőgazdasági törvényre hivatkoznak. Az Anheuser-Busch ezért ellenkező álláspontot van, mint a Budvar, aki szerint az eredetmegjelölést ábrázoló megjelölés semmilyen körülmények között nem lajstromoztatható védjegyként. Az Anheuser-Busch szerint az eredetmegjelölés egy adott termék vonatkozásában részesül védelemben. Ha a

jelen ügyben érintett áruk nem hasonlóak, akkor ugyanannak a kifejezésnek az ezen árukra történő használata nem ütközik az eredetmegjelölésekbe, hacsak nem sajátos körülmények esetében. Ilyen körülményeket csak a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke állapít meg, a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikke viszont nem. Ez utóbbi rendelkezés ezért nem alkalmazható annak megállapítására, hogy a francia jogszabályok biztosítanak-e jogot a Budvarnak a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése szerint.

84 Az Anheuser-Busch továbbá előadja, hogy a Budvar hat évi eljárás után első ízben hivatkozott a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-3. cikkének b) és c) pontjára. Az Anheuser-Busch szerint nem szükséges válaszolni ezekre az érvekre, amelyek elfogadhatatlanok és nem alkalmazhatóak. Ezek az állítások elkésettek, és tények vagy bizonyítékok sem támasztják ezeket alá. Az Anheuser-Busch azt is kiemeli, hogy a jelen ügyek olyan felszólalásból keletkeztek, amelyek viszonylagos kizáró okokra vonatkoznak. A szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-3. cikke viszont a védjegylajstromozás feltétlen kizáró okaira vonatkozik, ráadásul csak Franciaországban tett védjegybejelentésekre alkalmazható.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

85 Meg kell állapítani, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján felszólalás tehető a közösségi védjegybejelentésekkel szemben a korábbi védjegyen kívüli más megjelölések alapján (a korábbi védjegyre vonatkozóan a 8. cikk [1]–[3] és [5] bekezdése tartalmaz szabályokat).

86 A 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében a megjelölést kereskedelmi forgalomban kell használni és a helyi jelentőségűt meghaladó mértékűnek kell lennie. A megjelölésre alkalmazandó tagállami jog szerint a megjelöléshez fűződő

jogokat a közösségi védjegybejelentés bejelentési napjánál, illetve – elsőbbség igénylése esetén – az elsőbbség napjánál korábban kell megszerezni. Szintén a megjelölésre alkalmazandó tagállami jog szerint a megjelöléshez fűződő jogok alapján a jogosult megtilthatja a későbbi védjegy használatát.

87 Az Elsőfokú Bíróság a Budvar keresete kapcsán a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésére vonatkozó kérdéssel foglalkozik, vagyis azzal, hogy a jelen ügyben megfelelően bizonyították-e azt, hogy a hivatkozott eredetmegjelölések alapján az alkalmazandó francia jog szerint megtiltható-e a későbbi védjegy használata.

88 Minthogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése a viszonylagos kizáró okokról szóló részben található, valamint figyelemmel a rendelet 74. cikkére is, a felszólalót terheli az OHIM előtt a bizonyítási kötelezettség arra vonatkozóan, hogy a szóban forgó megjelöléshez fűződő jogok alapján a jogosult megtilthatja a későbbi védjegy használatát.

89 Ebben a szövegösszefüggésben különösen a hivatkozott nemzeti szabályozást és az érintett tagállamban hozott bírósági határozatokat kell figyelembe venni. Ez alapján a felszólalónak kell bizonyítania azt, hogy a szóban forgó megjelölés a hivatkozott tagállami jog hatálya alá tartozik, és hogy az alapján a jogosult megtilthatja a későbbi védjegy használatát. Hangsúlyozni kell, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének keretében a felszólaló bizonyítását a lajstromozásra bejelentett közösségi védjegyre tekintettel kell figyelembe venni.

90 A fellebbezési tanács a Lisszaboni Megállapodás 1. cikkének (1) és (2) bekezdését, 2. cikkének (1) bekezdését, 3. cikkét, 5. cikkének (1) bekezdését és 8. cikkét idézte, majd azt állapította meg, hogy „[a] Lisszaboni Megállapodás alapján bejegyzett eredetmegjelölések Franciaországban a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkében biztosított oltalomban részesülnek" (a megtámadott határozat 46. pontja).

91 Meg kell jegyezni, hogy a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikke megismétli a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkét.

92 Azt is hangsúlyozni kell, hogy a mezőgazdasági törvénynek a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikkében megismételt L. 641-2. cikkére a Budvar az OHIM fórumai előtt és különösen a fellebbezési tanács előtti eljárásban hivatkozott.

93 A Budvar első ízben az Elsőfokú Bíróság előtt hivatkozik arra, hogy a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke nem alkalmazható a jelen ügyben, és a fellebbezési tanácsnak a szellemi tulajdonról szóló törvény és L. 711-3. cikkének b) és c) pontjára, valamint L. 711-4. cikkének d) pontjára kellett volna hivatkoznia.

94 Bevezetésképpen azt kell kiemelni, hogy a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének rendelkezései mellett a Budvar a szellemi tulajdonról szóló törvény bizonyos cikkeire is hivatkozott az OHIM fórumai előtt. Ami kifejezetten a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikkének d) pontját illeti, azt kell megállapítani, hogy ez a rendelkezés „bejegyzett" eredetmegjelölésekre vonatkozik. Ez alapján tehetett fel kérdéseket a felperes arra vonatkozóan, milyen helyet foglal el a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikkének d) pontja a francia jogban és milyen kapcsolat állhat fenn ezen rendelkezés és a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke között. Az Elsőfokú Bíróság ezért úgy ítéli meg, hogy elfogadható a Budvar azon előterjesztése, amelyben vitatja, hogy a fellebbezési tanács a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkét alkalmazta a jelen ügyben, és nem vette figyelembe többek között a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikkének d) pontját.

95 A megalapozottságot illetően először is azt kell megállapítani, hogy a Budvar abból a jogi előfeltételből indul ki, hogy a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének (4) bekezdése nem alkalmazható, mivel ez a rendelkezés az eredetmegjelölést

ábrázoló földrajzi megjelölések használatának, nem pedig a védjegy lajstromozásának megtiltására irányul. A Budvar előterjesztését úgy kell érteni, hogy a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése nem alkalmazható közösségi védjegy lajstromozására irányuló eljárásban. E tekintetben elegendő annyit megállapítani, hogy a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében az irányadó tagállami jogszabályok szerint a szóban forgó megjelöléshez fűződő jogok alapján a jogosult megtilthatja a későbbi védjegy „használatát". A 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése nem állapítja meg azt, hogy az irányadó tagállami jogszabályok szerint a szóban forgó megjelöléshez fűződő jogok alapján a jogosult megtilthatja „a védjegy lajstromozását". A Budvar által kiindulási pontként vett előfeltétel ezért nem megalapozott. Ezzel az indokkal tehát nem lehet kizárni a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke negyedik bekezdésének figyelembevételét.

96 Másodszor azt kell megállapítani, hogy a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése olyan helyzetekre vonatkozik, amikor valamely későbbi védjegynél közvetlenül vagy közvetve eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi nevet használnak.

97 A Lisszaboni Megállapodás 2. cikke, amely alapján a szóban forgó elnevezéseket eredetmegjelölésként jegyezték be, azt állapítja meg, hogy a megállapodás értelmében az eredetmegjelölés valamely ország, táj vagy helység földrajzi neve, ha azt olyan ottani származású termék megjelölésére használják, amelynek minőségét vagy jellegét – kizárólag vagy lényegében – a földrajzi környezet határozza meg, a természeti és emberi tényezőket is beleértve.

98 A jelen ügyben megállapítható, hogy a lajstromoztatni kívánt ábrás védjegy közvetlenül használ egy, a Lisszaboni Megállapodás 2. cikke értelmében eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi nevet.

99 Harmadszor azt kell megjegyezni, hogy a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése a mezőgazdasági termékek, illetve élelmiszerek értékesítésére

vonatkozó IV. címben és „Az eredetmegjelölések" címet viselő fejezetben szerepel. A mezőgazdasági törvény L. 641-1-1.–L. 641-4. cikke az eredetmegjelölések elismerésére vonatkozó eljárást szabályozza, és ezen belül a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése az eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi név vagy az eredetmegjelölésre utaló más kifejezés esetében az eredetmegjelölést illető oltalom terjedelmét határozza meg. Meg kell említeni, hogy a közösségi szinten bejegyzett eredetmegjelölésekre, földrajzi árujelzőkre és különleges tulajdonság igazolására vonatkozó oltalomra vonatkozóan a mezőgazdasági törvény L. 642-1.–L. 642-4. cikke tartalmaz szabályozást.

100 A fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikkének negyedik bekezdése, amely a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdését ismétli meg, az „Eredetmegjelölések" címet viselő szakaszban szerepel, amely az áruk és szolgáltatások értékesítéséről szóló fejezetben és a fogyasztók tájékoztatására vonatkozó címben szerepel. A fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikkének negyedik bekezdése a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkében meghatározott bejegyzett eredetmegjelölések megadására vonatkozó eljárásra hivatkozik, valamint az eredetmegjelöléseknek az L. 641-2. cikk negyedik bekezdésében biztosított oltalmára az eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi nevek vagy az eredetmegjelölésre utaló más kifejezések használata esetén.

101 Következésképpen a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke, valamint a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikkének negyedik bekezdése, amely megismétli ezt a rendelkezést, olyan különös rendelkezések, amelyek az eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi nevek vagy az eredetmegjelölésre utaló más kifejezések használata esetében meghatározzák az eredetmegjelölésekre vonatkozóan a francia jogban biztosított oltalom terjedelmét.

102 A szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikkének d) pontja, valamint e törvénynek a Budvar által hivatkozott más rendelkezései a gyártó és a szolgáltatás védjegyére, valamint a kereskedelmi védjegyre vonatkozó 1. címben és „A védjegy alkotóelemei" címet viselő 1. fejezetben szerepelnek.

103 E tekintetben mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a szellemi tulajdonról szóló törvénynek a Budvar által hivatkozott rendelkezései a mezőgazdasági és a fogyasztóvédelmi törvény rendelkezéseivel ellentétben nem a törvény azon a részében találhatók, amely kifejezetten az eredetmegjelölésekre vonatkozik.

104 Meg kell jegyezni továbbá, hogy a szellemi tulajdonról szóló törvénynek a Budvar által hivatkozott rendelkezései a védjegylajstromozás francia jog szerinti feltételeire vonatkoznak, nem pedig a védjegyek használatára a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének b) pontja értelmében.

105 Ezenkívül ami a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikkének d) pontját illeti, az azt állapítja meg, hogy nem „részesülhet védjegyoltalomban a korábbi jogokkal ütköző megjelölés, különösen, ha a korábbi jog [...] oltalom alatt álló eredetmegjelölés". Annak megállapításához, milyen mértékben „áll oltalom alatt" az eredetmegjelölés, és hogy adott esetben „ütközik"-e vele valamely megjelölés, elsősorban a mezőgazdasági törvénynek a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikkének negyedik bekezdésében megismételt L. 641-2. cikkét kell alapul venni abban az esetben, ha – mint a jelen ügyben is – a bejelentett védjegy az eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi nevet használja.

106 Negyedszer azt kell kiemelni, hogy a megtámadott határozat elfogadásakor egyetlen olyan francia bírósági határozat volt, amely – mint a jelen ügy – harmadik országban bejegyzett és a Lisszaboni Megállapodás alatt oltalom alatt álló eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi név nem hasonló áru vonatkozásában történő használatáról szólt, és amelyet a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke negyedik bekezdésének 1990-ben történt bevezetését követően hoztak, ez pedig a párizsi Cour d'appel 2000. május 17-i ítélete, amely szivarok és dohánylevél vagy dohányáruk, valamint dohánnyal feldolgozott termékek vonatkozásában a Habana és a Habanos kubai eredetmegjelölésekről szólt (a továbbiakban: a párizsi Cour d'appel Habana-ítélete). A Budvar erre az ítéletre hivatkozott az OHIM fórumai előtt.

107 Ebben az ügyben a Havana védjegyről volt szó, amelyet Franciaországban többek között parfümök vonatkozásában lajstromoztak és használtak.

108 Ebben az ítéletben a párizsi Cour d'appel először is a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikkének a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdésében foglalt rendelkezéseit megismétlő negyedik bekezdésében megállapított feltételeket vizsgálta, majd azt állapította meg, hogy „valódi és ezért kellően konkrét annak veszélye, hogy a Habana eredetmegjelölés hírneve csorbul".

109 Később más helyütt, a „Foganatosítandó intézkedések" című részben a párizsi Cour d'appel úgy ítélte meg, hogy különösen a szellemi tulajdonról szóló törvény L. 711-4. cikkének d) pontja alapján a kérelmező „megalapozottan kérheti a Franciaországban bejelentett Havana védjegy törlését".

110 A párizsi Cour d'appel egyebekben azt állapította meg – nem a szellemi tulajdonról szóló törvény rendelkezései alapján –, hogy a kérelmező „arra is jogosult, hogy kérje a [szóban forgó] társaságok eltiltását a „havana" név használatától valamennyi általuk kínált kozmetikai áru vonatkozásában". A párizsi Cour d'appel által használt megfogalmazást figyelembe véve megállapítható, hogy a „havana" név használatától való eltiltás a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikkének a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdésében foglalt rendelkezéseit megismétlő negyedik bekezdésén alapult.

111 Ebből következően a párizsi Cour d'appel ebben az ügyben a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikkének negyedik bekezdésében szereplő, a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdésében foglaltakkal megegyező feltételeket vizsgálta a Lisszaboni Megállapodás alapján bejegyzett, szóban forgó eredetmegjelölések számára a francia jogban biztosított oltalom megállapításához.

112 Ebből az is következik, hogy a fogyasztóvédelmi törvény előbb idézett, a mezőgazdasági törvény rendelkezéseivel megegyező cikkei alapján a párizsi Cour d'appel megtilthatta az eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi névnek az érintett áruk vonatkozásában történő használatát, és ezáltal a vitatott védjegy használatát. A mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikkének negyedik bekezdésében foglalt rendelkezéseit megismétlő negyedik bekezdése alapján tehát a jogosult megtilthatja a későbbi védjegy „használatát" a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése értelmében.

113 Meg kell jegyezni, hogy a francia jog alapján bejegyzett eredetmegjelölések oltalmát illetően a párizsi Cour d'appel már korábban, a Champagne bejegyzett eredetmegjelölés oltalmára vonatkozó, 1993. december 15-i ítéletében, követte a Havana-ítéletben megfogalmazott gondolatmenetet. A Champagne-ítélet, amelyre a Budvar szintén hivatkozott az OHIM fórumai előtt, egy Franciaországban parfümök vonatkozásában lajstromozott, az említett eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi nevet tartalmazó védjegyre vonatkozott. A párizsi Cour d'appel ebben az ügyben először a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikkének a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke negyedik bekezdésében foglalt rendelkezéseit megismétlő negyedik bekezdését alkalmazta, mielőtt a szellemi tulajdonról szóló törvény rendelkezéseinek alkalmazásáról nyilatkozott.

114 Mindezeket a szempontokat figyelembe véve azt kell megállapítani, hogy a fellebbezési tanács nem tévedett, amikor a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikkének negyedik bekezdésében megismételt negyedik bekezdését vette figyelembe.

115 Ezen okoknál fogva a Budvar által előterjesztett egyetlen jogalap első részét – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

2. Bevezetésképpen a második jogalapról, amely szerint a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdését

a) A felek érvei

A Budvar érvei

116 Amennyiben az Elsőfokú Bíróság úgy ítélné meg, hogy az eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi név védjegyként történő bejelentése a földrajzi név használatának minősül a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése értelmében, úgy a Budvar annak megállapítását kéri az Elsőfokú Bíróságtól, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban tévesen alkalmazta ezt a cikket és a Lisszaboni Megállapodás rendelkezéseit.

117 A Budvar először is azt adja elő, hogy a fellebbezési tanács helyesen fejtette ki a következőket:

„Tagadhatatlan, hogy a francia eredetmegjelölések csak akkor állnak Franciaországban oltalom alatt, ha hírnevüket megfelelően igazolták. A mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke szerint a mezőgazdasági és erdészeti termékek, valamint az élelmiszerek eredetmegjelölést kaphatnak, ha – más egyéb feltétel mellett – „hírnevüket megfelelően igazolták". (A megtámadott határozat 50. pontja).

118 A Budvar hozzáfűzi ehhez, hogy a fellebbezési tanács pontosabban kifejthette volna ezt:

„Ez a feltétel azonban nem vonatkozik a Franciaországban a Lisszaboni Megállapodás alapján oltalom alatt álló külföldi eredetmegjelölésekre. A megálla-

podás 5. cikkének (1) bekezdéséből egyértelműen következik, hogy a származás szerinti országban oltalom alatt álló eredetmegjelölések a származási ország illetékes hivatalainak kérelmére az Unió más országaiban is oltalmat szerezhetnek." (A megtámadott határozat 50. pontja.)

119 A Budvar szerint ez utóbbi megállapítás nem megalapozott.

120 A Budvar először is előadja, hogy a Lisszaboni Megállapodásban részes államokban hasonló az eredetmegjelölések megszerzésére vonatkozó szabályozás. A Lisszaboni Megállapodás 2. cikke e tekintetben úgy határozza meg az eredetmegjelölés fogalmát, hogy az valamennyi részes államra érvényes.

121 Ennélfogva a Lisszaboni Megállapodásban részes valamennyi államban igazolni kell a hírnevet ahhoz, hogy az eredetmegjelölést megkapják. A megtámadott határozat ezt nem vitatta.

122 A Budvar hozzáteszi, hogy a „Budweiser" földrajzi név hírnevét sörök vonatkozásában szükségszerűen igazolták a Cseh Köztársaságban az érintett eredetmegjelölések megszerzéséhez. A Budvar e tekintetben emlékeztet arra, hogy az érintett eredetmegjelöléseket 1967. november 22-én jegyezték be a WIPO-nál.

123 A francia állam másfelől a Lisszaboni Megállapodás 1. cikkének második bekezdése alapján a *Journal officiel de la République française* 1970. január 20-i számában közzétett 1970. január 9-i 70-65. sz. rendeletben elismerte és francia területen oltalom alatt állónak nyilvánította a „Budweiser" földrajzi nevet tartalmazó eredetmegjelöléseket. A Budvar előadja, hogy a Conseil d'État [francia államtanács] előtt nem támadták meg a rendeletet.

124 A Budvar szerint az érintett eredetmegjelölések ezért Franciaországban oltalom alatt állnak közvetlenül a Lisszaboni Megállapodás és különösen annak 1. cikkének második bekezdése alapján.

125 Így a Lisszaboni Megállapodásban részes valamely államban keletkezett eredetmegjelölés ugyanolyan oltalom alatt áll francia területen, mint a nemzeti megjelölések, és nem kell igazolni azt, hogy ténylegesen rendelkeznek-e hírnévvel. Tévesen szerepel tehát a megtámadott határozatban, hogy „nem lehet azt vélelmezni, hogy a Franciaországban a Lisszaboni Megállapodás alapján oltalom alatt álló eredetmegjelölések Franciaországban hírnevet szereztek" (a megtámadott határozat 50. pontja).

126 A Budvar hozzáfűzi ehhez, hogy a fellebbezési tanács a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkét is tévesen alkalmazta, amikor a következőket állapította meg:

„Ha valamely [...] eredetmegjelölés a Lisszaboni Megállapodás alapján Franciaországban oltalom alatt áll, csak akkor élvez oltalmat nem hasonló árukkal szemben, ha igazolták, hogy Franciaországban hírnevet szerzett, és a nem hasonló áruk tekintetében történő használata sértené vagy csorbítaná ezt a hírnevet.

[...]

A jelen ügyben a Budvar nemcsak azt nem tudta igazolni, hogy az eredetmegjelölések hírnevet szereztek Franciaországban, de azt sem, hogy az eredetmegjelölések hírneve – amennyiben van ilyen – hogyan sérülhetne vagy csorbulhatna, ha [az

Anheuser-Busch] jogosult lenne a „Budweiser" nevet tartalmazó ábrás védjegynek a 16., 21., 25. és 30. osztályba tartozó áruk vonatkozásában történő használatára." (A megtámadott határozat 51. és 53. pontja).

127 A Budvar felhívja az Elsőfokú Bíróság figyelmét arra a tényre, hogy a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése, amely változatlan szöveggel szerepel a fogyasztóvédelmi törvényben, az eredetmegjelölésként vagy annak részeként szolgáló földrajzi nevek használatára vonatkozik. Nem az eredetmegjelölésre, hanem az abban szereplő földrajzi névre irányul. Ebből tehát azt a következtetést lehet levonni, hogy az eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi név használata attól függetlenül tilos, hogy az áruk azonosak, hasonlóak avagy különbözőek-e. Ez logikus következtetés, mivel a földrajzi név alkotja minden eredetmegjelölés lényeges és meghatározó elemét. Önmagában a földrajzi név használata szükségszerűen az eredetmegjelöléssel érintett árut juttatja eszünkbe.

128 A jelen ügyben az Anheuder-Busch olyan védjegy lajstromoztatását kérte, amely egyedül a „Budweiser" földrajzi név használatából áll, nem pedig olyan összetételből, amelyben a földrajzi név elveszthetné eredetmegjelölés jellegét. Nincsen ezért helye a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke negyedik bekezdésében foglalt kivétel alkalmazásának, és annak megvizsgálásának, hogy a kizárólag a „Budweiser" földrajzi névből álló, bejelentett védjegy alkalmas-e arra, hogy sértse vagy csorbítsa az eredetmegjelölésekhez szükségszerűen kapcsolódó hírnevet.

129 Mindent egybevetve és leginkább másodlagosan, a Budvar úgy véli, hogy a szóban forgó védjegy lajstromozása sértheti vagy csorbíthatja az érintett eredetmegjelölésekben rejlő hírnevet. A Budvar e tekintetben kifejti, hogy nincsen olyan francia jogszabály, amely szerint ennek a benne rejlő hírnévnek különösen nagyfokúnak kell

lennie ahhoz, hogy oltalma különböző árukra kiterjedjen. Legfeljebb annak bizonyítása követelhető, hogy ezt a benne rejlő hírnevet sértheti, és szokványossá teheti a földrajzi nevet tartalmazó védjegy lajstromozása.

130 A Budvar előadja, hogy az érintett védjegyet egy söripari vállalat, azaz közvetlen versenytárs jelentette be. A Budvar egyebekben előadja, hogy az Anheuser-Busch egyik védjegybejelentését sörök vonatkozásában tette (amely a T-71/04. sz. egyesített ügy tárgya). A Budvar azonkívül előadja, hogy a bejelentett ábrás védjegy egyik eleme a „king of beers" jelmondat. A bejelentett védjegy tehát közvetlenül utal a sörökre. Mindenesetre a védjegybejelentés időpontjában a sörgyártással hivatásszerűen foglalkozó Anheuser-Busch-nak szükségszerűen tisztában kellett lennie a kérelmezett eredetmegjelölések – legalábbis a cseh területen fennálló – hírnevével.

131 A védjegybejelentés benyújtásának körülményei tehát az érintett eredetmegjelölések hírnevének megsértésére irányuló nyilvánvaló szándékot jelzik azáltal, hogy azok egyediségét sértik és csorbítják a „Budweiser" név szokásossá tételével, de észrevehető az eredetmegjelölések bitorlásának kísérlete is. Az a tény, hogy az Anheuser-Busch jelentős sörgyártó, élősködő és tisztességtelen szándékát mutatja, valamint azt, hogy az eredetmegjelölések csorbítására és szokványossá tételére törekszik. A Budvar előadja, hogy a párizsi Cour d'appel 1993. december 15-i (Champagne-) ítélete és 2000. május 17-i (a fenti 106. pontban hivatkozott Habana-) ítélete alapjául szolgáló ügyekben olyan vállalkozásokról volt szó, amelyek nem voltak egymásnak versenytársai. Ezekben az ügyekben megállapítást nyert, hogy az érintett eredetmegjelölések hírnevét megsértették.

132 Azonkívül a Budvar és az Anheuser-Busch közötti korábbi jogviszonyt is figyelembe kell venni. A felek közötti jogvita több mint egy évszázadra nyúlik vissza. A Budvar előadja, hogy 1894-ben Adolphus Busch ugyanis azt állította, hogy a cseh eljárás alapján Saint Louisban (Missouri) gyártott „Budweiser"-sör kifejlesztésekor a csehszlovákiai Budweisban gyártott sör kiváló minősége inspirálta.

133 A Budvar ebből arra következtet, hogy kellően konkrét annak veszélye, hogy az eredetmegjelölések hírnevét megsértik, és az Elsőfokú Bíróságnak ez alapján el kell utasítania az érintett védjegyek lajstromozását.

Az OHIM érvei

134 Az OHIM a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében foglalt azon feltétel vizsgálata során válaszol a Budvar érveire, miszerint az irányadó tagállami jogszabályok szerint a megjelöléshez fűződő jogok alapján a jogosult megtilthatja a későbbi védjegy használatát.

135 Miután az egyetlen jogalap első részének vizsgálatakor azt állapította meg, hogy a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése alkalmazható, az OHIM az eredetmegjelöléseknek az e rendelkezésben biztosított oltalmát vizsgálja.

136 Ebben a szakaszban az OHIM különbséget tesz az eredetmegjelölés hírnevére, illetve a hírnév megsértésének vagy csorbításának veszélyére vonatkozó bizonyítás szükségessége között.

– Az eredetmegjelölés hírnevére vonatkozó bizonyítás szükségessége

137 Az OHIM előadja, hogy a Lisszaboni Megállapodás szerint minden szerződő fél oltalomban részesíti az eredetmegjelöléseket. Ez az oltalom az OHIM szerint legalább a Lisszaboni Megállapodásban megállapított oltalom szintjének felel meg.

138 Az OHIM e tekintetben felidézi, hogy a Lisszaboni Megállapodás szerint „[o]ltalmat kell biztosítani bármely visszaéléssel vagy utánzással szemben még akkor is, ha a termék valóságos eredetét is feltüntetik, vagy ha a megjelölést fordításban vagy »fajta«, »típusú«, »-szerű«, »utánzat«, illetve hasonló kifejezéssel együtt alkalmazzák".

139 Az OHIM szerint a minimális védelmi szint csak azokra az árukra terjed ki, amelyek vonatkozásában már megtörtént a lajstromozás, és amelyek azonos osztályba tartoznak (jelen esetben ez a sör). A Lisszaboni Megállapodás ezen az árukategórián túl nem követeli meg az oltalom nyújtását.

140 Ez azonban nem jelenti azt, hogy az eredetmegjelölések nem részesülhetnének szélesebb oltalomban azon ország nemzeti jogszabályai szerint, amelyben a szerzett jogra hivatkoznak.

141 Az OHIM a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdésével kapcsolatban úgy véli, hogy ez a rendelkezés kétfajta oltalmat biztosít.

142 A mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése mindenekelőtt olyan minimális oltalmat biztosít, amely az eredetmegjelöléssel megegyező és az arra utaló megjelölések hasonló árukkal kapcsolatos használata ellen irányul. Ez az oltalom feltétlen és valamennyi nemzeti vagy külföldi eredetmegjelölés vonatkozásában hivatkozni lehet rá, csupán a megjelölések lehetséges egybecsengését és az áruk hasonlóságát kell bizonyítani.

143 Továbbá a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése a nemzeti vagy külföldi eredetmegjelölések szélesebb oltalmát állapítja meg, amely az eredetmegjelöléssel megegyező és az arra utaló megjelölések nem hasonló termékekkel kapcsolatos használatára is kiterjed. Ez az oltalom annak bizonyításától függ, hogy az eredetmegjelölés rendelkezik-e hírnévvel, és az sérthető vagy csorbítható-e.

144 Ezt a veszélyt a francia vásárlóközönség vonatkozásában kell megítélni. Azt is bizonyítani kell, hogy az eredetmegjelölés hírneve ismeretes-e a francia vásárlóközönség előtt. Hírnév hiányában nem lehet a sérelem vagy csorbulás kockázatáról beszélni.

145 A fellebbezési tanács tehát nem tévedett annak megállapításakor, hogy „nem lehet azt vélelmezni, hogy a Franciaországban a Lisszaboni Megállapodás alapján oltalom alatt álló eredetmegjelölések Franciaországban hírnevet szereztek" (a megtámadott határozat 50. pontja).

146 Ilyen feltételek mellett a Budvar tévesen állítja azt, hogy az eredetmegjelölések meghatározásuknál fogva rendelkeznek hírnévvel, vagy jól ismertek. A Budvar tévedése abból eredhet, hogy a Lisszaboni Megállapodás 2. cikkének (2) bekezdésében „termék[...] hírnev[ének]" a származási országban történő bejegyzéshez szükséges fogalma nem terjed ki automatikusan azokra a más tagállamokra, amelyekben az oltalmat kérik. Ezért az olyan elnevezés, mint a „Budweiser", amely a Cseh Köztársaságban hírnévvel rendelkezik, de a francia piacon nem ismerik, illetve nem használják szélesebb körben, nem rendelkezhet Franciaországban hírnévvel.

147 Ezzel kapcsolatban az OHIM úgy véli, hogy a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése, valamint az eredetmegjelölések csorbítását, megsértését, befeketítését vagy a velük való visszaélést tiltó más rendelkezések (az OHIM elsősorban a mezőgazdasági termékek és élelmiszerek földrajzi jelzéseinek és

eredetmegjelöléseinek oltalmáról szóló, 1992. július 14-i 2081/92/EGK tanácsi rendelet [HL L 208., 1. o. ; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 13. kötet, 4. o.] 13. cikkének (1) bekezdésére hivatkozik) az eredetmegjelölés „imázsának", azaz gazdasági értékének védelmére irányulnak. Ennek sérelme csak akkor következhet be, ha az eredetmegjelölés hírnévvel rendelkezik abban az országban, ahol az oltalmat kérték.

148 Az OHIM előadja, hogy az eredetmegjelölések „hírnevének" fogalmát a Bíróság a következőképpen határozta meg a 2081/92 rendeletre vonatkozó Consorzio del Prosciutto di Parma és Salumificio S. Rita ügyben hozott ítéletének [hivatkozás a 62. pontban] 64. pontjában:

„Az eredetmegjelölés hírneve attól a képtől függ, amelyet a fogyasztók alkotnak róla. Ez a kép pedig lényegében a sajátos jellemzőktől és általában a termék minőségétől függ. Ez utóbbi alapozza meg végső soron a termék hírnevét."

149 Az eredetmegjelölések imázsa vagy hírneve a vásárlóközönség szubjektív érzékelésétől függ és az adott terület szerint eltérő lehet. Az OHIM szerint igaz, hogy az eredetmegjelölések imázsa vagy hírneve a termék minőségéből ered. Az eredetmegjelölések imázsa vagy hírneve viszont a terméken kívüli tényezőktől is sokban függ. Az OHIM ezek között a reklámkiadások mértékét, az eredetmegjelölés használatának gyakoriságát és a termék piaci részesedését említi.

150 Mivel az eredetmegjelölések hírneve elsősorban ezektől a tényezőktől, illetve ezeknek a vásárlóközönségre gyakorolt hatásától függ, így ez a hírnév nem következhet a Lisszaboni Megállapodás alapján történt bejegyzésből, és minden

esetben bizonyítani kell abban az országban, ahol a hírnév megsértésére hivatkoztak. Minden más megoldás azt eredményezné, hogy a széles körben és a kevéssé ismert eredetmegjelölések ugyanolyan oltalomban részesülnének, és valószínűleg az utóbbiak olyan országban is oltalmat kaphatnának, ahol egyébként nem hírnevesek.

151 Az OHIM mindebből azt állapítja meg, hogy a fellebbezési tanács nem tévedett, amikor a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke negyedik bekezdésének alkalmazását annak bizonyításától tette függővé, hogy az eredetmegjelölések Franciaországban hírnévvel rendelkeznek.

152 Ezt a megállapítást a francia ítélkezési gyakorlat is megerősíti. Az OHIM szerint a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésével kapcsolatos egyes esetekben a nemzeti jogszabályokat ugyanúgy kell alkalmazni, mint a nemzeti bíróság előtt. A nemzeti ítéleteknek ezért különös jelentőségük van.

153 A fellebbezési tanács e tekintetben helyesen hivatkozott a fenti 106. pontban hivatkozott Habana-ítéletre, amely a szivarok vonatkozásában a Lisszaboni Megállapodás alapján oltalmazott Havane eredetmegjelölés és a parfümök vonatkozásában lajstromozott Havana későbbi védjegy közötti ütközésről szólt. Ebből az ítéletből az következik, hogy mivel nem bizonyították a Havane nemzetközi eredetmegjelölés franciaországi hírnevét, a bíróság a keresetet elutasította.

154 Az OHIM hozzáfűzi ehhez, hogy ha a későbbi elnevezés nem hasonló termékekkel kapcsolatos használatával szembeni oltalomra hivatkoznak, akkor a francia bíróságok minden eredetmegjelölésnél – függetlenül attól, hogy nemzeti vagy nemzetközi eredetűek-e – megköveteli a hírnév bizonyítását. Az OHIM a párizsi Cour d'appel 1993. december 15-én és 2001. szeptember 12-én a Champagne eredetmegjelölésre vonatkozóan hozott ítéletére hivatkozik, amelyeket a keresetlevélhez is csatoltak. A Budvar előterjesztésével ellentétben tehát nincsen különbség a megítélésükben.

– Az eredetmegjelölés hírnevének megsértéséről vagy csorbításáról

155 Az OHIM előadja, hogy a fellebbezési tanács abból az indokból is jogosan utasította el a keresetet, hogy a Budvarnak nem sikerült bizonyítania azt, hogy „amennyiben az eredetmegjelölések esetleg rendelkeznének hírnévvel, úgy hogyan sérülhetnének vagy csorbulhatnának, ha [az Anheuser-Busch] a 16., 21., 25. és 30. osztályba tartozó áruk vonatkozásában jogszerűen használhatná a „Budweiser" nevet tartalmazó ábrás védjegyet" (a megtámadott határozat 53. pontja).

156 A Budvar az eljárás egyik szakaszában sem terjesztett elő olyan ténybeli elemet vagy érvet, amely alátámasztaná azt a jogalapot, miszerint a szóban forgó védjegyek használata magában hordozná az eredetmegjelölés hírneve megsértésének vagy csorbításának a veszélyét. A fellebbezési tanács, amelyet köt a 40/94 rendelet 74. cikkének (1) bekezdése, nem követett el tehát hibát, amikor kizárta a megsértés vagy a csorbítás veszélyét.

157 A keresetlevélben szereplő érvek e tekintetben ezért elfogadhatatlanok, mivel első ízben az Elsőfokú Bíróság előtt terjesztették be ezeket.

158 Abban az esetben, ha az Elsőfokú Bíróság mégis elfogadhatónak minősítené ezeket, az OHIM szerint az eredetmegjelölés csorbítása akkor következne be, ha a gazdasági résztvevők más területen történő használatra szándékosan azonos vagy hasonló megjelölést választanának abból a célból, hogy a korábbi jog jogosultja által eszközölt beruházások egy részét saját előnyükre használják ki. Ez a helyzet hasonlít a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL L 40. 1989., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) 5. cikkének (2) bekezdésében vagy a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdésében foglalt esetre, amely a védjegy megkülönböztető képességének vagy jóhírnevének tisztességtelen kihasználására vonatkozik.

159 Az OHIM elismeri, hogy a „king of beers" kifejezést tartalmazó ábrás védjegy bármilyen fajta termékkel kapcsolatos használatát elvileg a vásárlóközönség a sörrel társíthatja, mivel az a „king of beers" kifejezést tartalmazza, és a vásárlóközönség ezt a használatot az Anheuser-Busch sörgyár fő tevékenységének közvetett reklámjaként értheti. Ez különösen a bejelentett védjegynek a 30. osztályba tartozó „rágcsálnivalók" vonatkozásában történő használatára igaz, mivel ezeket a termékeket bárokban és kávéházakban a pultnál értékesíthetik. Ha tehát az Elsőfokú Bíróság azt állapítja meg, hogy az eredetmegjelölések hírneve vélelmezhető, az OHIM azt kéri, hogy ezen szempont további vizsgálata céljából utalja vissza az ügyet a fellebbezési tanács elé.

160 Az eredetmegjelölések hírnevének megsértésével kapcsolatban az OHIM úgy véli, hogy az akkor állhat fenn, ha azok a termékek, amelyek tekintetében az ütköző megjelölést használják, úgy szólítják meg a vásárlóközönséget, hogy az az eredetmegjelölés imázsát és vonzerejét érinti. Ez a helyzet hasonlít a 89/104/EGK első tanácsi irányelv 5. cikkének (2) bekezdésében vagy a 40/94 rendelet 8. cikkének (5) bekezdésében foglalt esetre, amely a védjegy jó hírnevének megsértésére vonatkozik.

161 Mindazonáltal a jelen ügyben nincsen olyan éles ellentét a sörök és a védjegybejelentésben szereplő áruk többsége között, amely sérthetné az eredetmegjelölések imázsát. Azonkívül kevéssé valószínű, hogy az érintett védjegyeknek a védjegybejelentésben foglalt áruk nagy részével kapcsolatos használata olyan negatív vagy kellemetlen képzetet keltene, amely ütközésbe kerülhetne a korábbi eredetmegjelölések esetleges presztízsével.

162 Az OHIM ezt kiegészítve a Cseh Köztársaság 2004. május 1-jén hatályba lépett csatlakozási okmányára és a 40/94 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének módosítására vonatkozóan ad elő észrevételeket.

163 A Cseh Köztársaság csatlakozási okmányával kapcsolatban az OHIM előadja, hogy a „Ceskobudejovické pivo" és a „Budejovické pivo" („Budweiser Bier") elnevezések 2004. május 1. óta, vagyis a megtámadott határozat elfogadását követően részesülnek a 2081/92 rendelet alapján oltalomban mint eredetmegjelölések, míg a csatlakozási szerződés szerint ez az oltalom „nem érinti a csatlakozás napján az Európai Unióban oltalomban részesülő sörvédjegyeket vagy más meglévő jogokat".

164 A 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésével kapcsolatban az OHIM előadja, hogy azt a 2004. február 19-i 422/2004/EK tanácsi rendelet (HL L 70., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 2. kötet, 3. o.) – tehát a megtámadott határozat elfogadása után – úgy módosította, hogy a közösségi jogszabályok alapján oltalomban részesülő korábbi jogokra is kiterjed.

165 Az OHIM szerint ezek a módosítások nem hatnak ki a jelen ügyre, mivel a megtámadott határozat elfogadása után következtek be. Mindenesetre az OHIM szerint a 2081/92 rendelet 13. cikke (1) bekezdésének a) pontja szövegében megfelel a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének.

Az Anheuser-Busch érvei

166 Az Anheuser-Busch abból indult ki, hogy a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke alapján az oltalom megszerzéséhez szükséges a hírnév megléte az olyan termékek vonatkozásában, amelyek különböznek azoktól, amelyekre vonatkozóan az eredetmegjelölés oltalomban részesül, és azt a kérdést vizsgálja, hogy fennáll-e ez a hírnév a jelen ügyben.

167 Az Anheuser-Busch szerint a Budvar sohasem állította, illetve bizonyította azt, hogy a francia vásárlóközönség tekintetében létezne ilyen hírnév. Az Anheuser-Busch hozzáfűzi, hogy még az eredetmegjelölések franciaországi használatát illetően sem ejtett szót, és e tekintetben azt adja elő, hogy a Budvar az eladásokra, a reklámkiadásokra, a piaci részesedésre vagy az eredetmegjelölések ismertségére vonatkozóan sem mutatott be számlákat, hirdetéseket, prospektusokat és adatokat.

168 A Budvar valójában azt adta elő, hogy az eredetmegjelölések „bennerejlő hírnévvel" rendelkeznek, amelyet vélelmezni kell, és amely teljesen független a földrajzi név franciaországi használatától és a fogyasztó érzékelésétől. A Budvar ezen állítása alátámasztásául azt adja elő, hogy a francia eredetmegjelölések hírnevét abban az időpontban kell bizonyítani, amikor az oltalmat Franciaországban az Institut national des appellations d'origine [eredetmegjelölések nemzeti intézete] előtt kérelmezik.

169 Az Anheuser-Busch szerint azonban a hírnevet csak a francia eredetmegjelölések oltalmához kell bizonyítani. A külföldi eredetmegjelölések elismeréséhez nem szükséges a franciaországi hírnév. Több száz, a Lisszaboni Megállapodás alapján Franciaországra kiterjedő hatállyal bejegyzett eredetmegjelölés létezik, amelyek teljesen ismeretlenek a francia fogyasztók többsége számára. Az Anheuser-Busch a fellebbezési tanács elé 2002. február 18-án beterjesztett beadványára hivatkozik, amelyet az Elsőfokú Bíróság előtti válaszbeadványához mellékletként csatolt, és különösen egy szellemi alkotások jogára szakosodott francia ügyvéd véleményére.

170 Az Anheuser-Busch a párizsi Cour d'appel Habana- és Champagne-ügyben hozott ítéleteire hivatkozva kifejti, hogy egyáltalán nem bizonyították azt, hogy a jelen ügyekben szóban forgó eredetmegjelöléseket használták Franciaországban, sem pedig hogy azok hírnevet szereztek a francia vásárlóközönség körében.

171 Ezért a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozatban, különösen annak 49–53. pontjában tett megállapításai helytállóak.

172 Az Anheuser-Busch hangsúlyozza továbbá, hogy a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke az eredetmegjelöléseknek a bejegyzett nevek nem hasonló termékek vonatkozásában történő használatával szembeni oltalmát attól a feltételtől teszi függővé, hogy az eredetmegjelölés hírneve sérülhet vagy csorbulhat.

173 Az Anheuser-Busch szerint a nem létező hírnév nem sérülhet, illetve nem csorbulhat a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke értelmében. A Budvarnak nem sikerült az eredetmegejelölések sérelmét vagy csorbítását bizonyítania.

174 Ami a Budvarnak az Anheuser-Busch állítólagos rosszhiszemű magatartására vonatkozó érveit illeti, úgy azok nem relevánsak és nyilvánvalóan elkésettek. Azonkívül ezeket nem támasztották alá tényekkel vagy vonatkozó bizonyítékokkal, és egyszerűen nem igazak. Az Anheuser-Busch úgy véli továbbá, hogy a felek magatartása nem játszik szerepet annak megítélésénél, hogy valamely megjelölés használata valamely másik megjelölés hírnevének esetleges sérelmét vagy csorbítását eredményezi-e.

175 Mindenesetre a kiegészítésképpen előadott érvek alapján az Anheuser-Busch úgy ítéli meg, hogy a Budvar felszólalását a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése alapján el kell utasítani.

176 Először, az Anheuser-Busch úgy véli, hogy a felszólalás elutasításának egyik oka az volt, hogy a Budvar nem szolgált elegendő magyarázattal a jelen ügyben

alkalmazandó jogot illetően. Másodszor, az Anheuser-Busch arra hivatkozik, hogy nem került bizonyításra az, hogy az eredetmegjelöléseket a franciaországi kereskedelmi forgalomban a védjegybejelentés benyújtását megelőzően használták. Harmadszor, az Anheuser-Busch szerint a Budvar nem terjesztett elő bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a szóban forgó megjelölések használata meghaladta a csupán helyi jelentőségű használat mértékét. Negyedszer, az Anheuser-Busch azt állítja, hogy a szóban forgó eredetmegjelölések nem érvényesek, mivel nem felelnek meg a Lisszaboni Megállapodásban megállapított elismerési feltételeknek.

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

177 Először, miután úgy vélte, hogy a mezőgazdasági törvény L. 642-1. cikkének negyedik bekezdése alkalmazandó a jelen ügyre, és a bejelentett ábrás védjeggyel, illetve a szóban forgó eredetmegjelölésekkel érintett áruk különböznek egymástól, a fellebbezési tanács a következőket állapította meg:

„Tagadhatatlan, hogy a francia eredetmegjelölések csak akkor állnak Franciaországban oltalom alatt, ha hírnevüket megfelelően igazolták", és „nem lehet azt vélelmezni, hogy a Franciaországban a Lisszaboni Megállapodás alapján oltalom alatt álló eredetmegjelölések Franciaországban hírnevet szereztek." (A megtámadott határozat 50. pontja).

178 Másodszor, a fellebbezési tanács az alábbiakat fejtette ki:

„Ha valamely külföldi eredetmegjelölés a Lisszaboni Megállapodás alapján Franciaországban oltalom alatt áll, csak akkor élvez oltalmat nem hasonló árukkal szemben, ha igazolták, hogy Franciaországban hírnevet szerzett, és a nem hasonló áruk tekintetében történő használata sértené vagy csorbítaná ezt a hírnevet." (A megtámadott határozat 51. pontja).

179 Harmadszor, a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy „[a Budvar] nemcsak azt nem tudta igazolni, hogy az eredetmegjelölések hírnevet szereztek Franciaországban, de azt sem, hogy az eredetmegjelölések hírneve – amennyiben van ilyen – hogyan sérülhetne vagy csorbulhatna, ha [az Anheuser-Busch] jogosult lenne a „Budweiser" nevet tartalmazó ábrás védjegy 16., 21., 25. és 30. osztályba tartozó áruk vonatkozásában történő használatára." (A megtámadott határozat 53. pontja).

180 A Budvarnak az egyedüli jogalap második részében foglalt érve valójában két hibát ró fel a fellebbezési tanácsnak.

181 Mindenekelőtt a Budvar lényegében úgy ítéli meg, hogy a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdésében foglalt azon feltételek, amelyek alapján a Lisszaboni Megállapodás alapján a másik országban bejegyzett eredetmegjelölések nem hasonló áruk esetében oltalomban részesülhetnek Franciaországban, és különösen annak bizonyításának szükségessége, hogy az eredetmegjelölések hírneve sérülhet vagy csorbulhat, a Lisszaboni Megállapodásban foglaltaknál megszorítóbb feltételek. Ennélfogva a Lisszaboni Megállapodás alapján bejegyzett eredetmegjelölésből álló földrajzi név a későbbi védjeggyel jelölt áruktól függetlenül oltalomban részesül anélkül, hogy igazolni kellene a hírnév létezését, illetve a hírnév megsértésének vagy csorbításának veszélyét.

182 Ebben az összefüggésben a Budvar a tárgyaláson kifejtette, hogy a francia alkotmány 55. cikke alapján a szabályosan megerősített és jóváhagyott nemzetközi szerződések, valamint egyezmények kihirdetésüket követően a törvények felett állnak, feltéve, hogy ezeket a szerződéseket és egyezményeket a másik fél is alkalmazza. Következésképpen az ezen szöveg hatálybalépését megelőzően vagy akár azt

követően született francia jogszabályi rendelkezéseket a Lisszaboni Megállapodással összhangban kell értelmezni. A Budvar hozzátette, hogy bírálja azt, ahogyan a francia bíróságok a Lisszaboni Megállapodást alkalmazzák.

183 Továbbá a Budvar mindenesetre azon az álláspontón van, hogy vélelmezhető az érintett eredetmegjelölések hírneve és a hírnév megsértése vagy csorbítása bizonyítást nyert.

A mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdésében megállapított feltételek és a Lisszaboni Megállapodás nem hasonló árukra vonatkozó rendelkezései közötti megfelelésről

184 Az Európai Unió jelenlegi tagállamai közül a Francia Köztársaság, a Magyar Köztársaság, az Olasz Köztársaság, a Portugál Köztársaság, a Cseh Köztársaság és a Szlovák Köztársaság voltak a megtámadott határozat időpontjában a Lisszaboni Megállapodásban szerződő felek.

185 Először, a Lisszaboni Megállapodás szövege alapján az eredetmegjelölés és az azzal érintett termék közötti szoros kapcsolatra, valamint az abból eredő oltalomra kell utalni. A Lisszaboni Megállapodásban részes felek a megállapodás 1. cikkének (2) bekezdése alapján többek között arra kötelezik magukat, hogy oltalomban részesítik a többi ország „termékeire" vonatkozó eredetmegjelöléseket. A Lisszaboni Megállapodás végrehajtási szabályzata 5. cikke (2) bekezdésének iv) pontja értelmében az eredetmegjelölés nemzetközi bejelentésében meg kell jelölni „a terméket, amelyre az eredetmegjelölés vonatkozik".

186 Másodszor, a Lisszaboni Megállapodás 2. cikkének (1) bekezdése azt írja elő, hogy az eredetmegjelöléssel védett termék minőségét vagy jellegét kizárólag vagy lényegében a földrajzi környezet határozza meg, a természeti és emberi tényezőket is beleértve. Másfelől a Lisszaboni Megállapodás 3. cikkében biztosított oltalom a visszaéléssel vagy utánzással bejegyzett eredetmegjelölés esetére vonatkozik. Ennek keretében az eredetmegjelölések visszaéléssel vagy utánzással szembeni védelme arra az esetre vonatkozik, ha a szóban forgó termékek azonosak vagy hasonlóak. Ez a védelem annak biztosítására irányul, hogy ne tulajdonítsák el vagy másolják le jogtalanul az érintett termék azon minőségét vagy jellegét, amely a földrajzi környezetből – a természeti és emberi tényezőket is beleértve – ered.

187 Harmadszor, a Lisszaboni Megállapodás 3. cikke úgy rendelkezik, hogy oltalmat kell biztosítani „még akkor is, ha a termék valóságos eredetét is feltüntetik", vagy ha a megjelölést fordításban vagy például a „jellegű", „típusú", „-szerű", „utánzat", illetve hasonló kifejezéssel együtt alkalmazzák. Ezeknek a pontosításoknak – a szóhasználatra figyelemmel – csak akkor van értelme, ha a szóban forgó termékek azonosak, vagy legalábbis hasonlóak.

188 Ezért meg kell állapítani, hogy a Lisszaboni Megállapodás által biztosított oltalom – valamely szerződő fél által saját területére történő esetleges kiterjesztésének sérelme nélkül – arra az esetre vonatkozik, amikor a szóban forgó eredetmegjelöléssel és az eredetmegjelölést adott esetben sértő megjelöléssel jelölt termékek azonosak, vagy legalábbis hasonlóak.

189 Másfelől anélkül, hogy analógia útján történő vizsgálatról lenne szó, azt kell megállapítani, hogy közösségi szinten a mezőgazdasági termékek és élelmiszerek földrajzi jelzéseinek és eredetmegjelöléseinek oltalmáról szóló, 1992. július 14-i 2081/92/EGK tanácsi rendeletnek a tényállás időpontjában hatályos szövege a 13. cikk (1) bekezdésének b) pontjában olyan rendelkezéseket tartalmaz, amely hasonlít a Lisszaboni megállapodás 3. cikkében foglaltakhoz, de a 13. cikk (1) bekezdésének a) pontjában olyan kifejezett rendelkezéseket is tartalmaz, amelyek

szerint bizonyos feltételek mellett a közösségi szinten bejegyzett elnevezések oltalmat nyújtanak, amennyiben a szóban forgó termékek nem hasonlíthatóak össze az adott elnevezés alatt bejegyzett termékekkel.

190 Nem következik az ítélkezési gyakorlatból, különösen a Bíróság C-87/97. sz., Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola ügyben 1999. március 4-én hozott ítéletéből (EBHT 1999., I-1301. o.), sem pedig Jacobs főtanácsnoknak az ezen ügyben előterjesztett indítványából (EBHT 1999., I-1304. o.) az, hogy a 2081/92 rendelet 13. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, miszerint az említett cikkel biztosított oltalom arra az esetre vonatkozik, amikor a szóban forgó termékek különbözőek, mivel erre a tényállásra a rendelet 13. cikke (1) bekezdésének a) pontja alkalmazandó.

191 Ebben az összefüggésben meg kell jegyezni, hogy ha a Lisszaboni Megállapodás szövegének a Budvar által adott értelmezése – amely arra irányul, hogy a megjelölések oltalmát valamennyi termékre kiterjessze, függetlenül attól, hogy azok azonosak, hasonlóak vagy különbözőek – megfelel a jogalkotó szándékának, úgy ez azzal a következménnyel jár, hogy a 2081/92 rendelet elfogadásakor egyes olyan tagállamok, amelyek a megállapodásban is részesek voltak, ellentmondásos helyzetbe kerültek. Míg ugyanis a 2081/92 rendelet 13. cikke (1) bekezdésének b) pontja szövegét tekintve gyakorlatilag megegyezik a Lisszaboni Megállapodás 3. cikkével, a közösségi szinten vagy a Lisszaboni Megállapodás alapján bejegyzett eredetmegjelölések oltalma a különböző áruk tekintetében jelentősen különbözik az egységes piacon belül aszerint, hogy a fenti hivatkozott rendelkezések közül melyik kerül alkalmazásra.

192 Mindazonáltal az a tény, hogy a Lisszaboni Megállapodás szerint biztosított oltalom csak akkor érvényesül, ha a szóban forgó eredetmegjelöléssel és az eredetmegjelölést adott esetben sértő megjelöléssel jelölt termékek azonosak, vagy legalábbis hasonlóak, még nem zárja ki azt, hogy a Lisszaboni Megállapodásban részes felek saját nemzeti jogrendjükben szélesebb oltalmat biztosítsanak.

193 A Lisszaboni Megállapodás 4. cikke egyebekben megállapítja, hogy a megállapodás rendelkezései semmiképp sem zárják ki az eredetmegjelölés tekintetében a szerződő felek országaiban más nemzetközi szerződések vagy a nemzeti jogszabályok, illetve bírósági határozatok alapján már fennálló oltalom alkalmazását.

194 A mezőgazdasági törvénynek – a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5.cikke negyedik bekezdésében megismételt – L. 641-2. cikke negyedik bekezdése, ahogyan azt a francia bíróságok a Lisszaboni megállapodás alapján bejegyzett eredetmegjelölések oltalmára alkalmazzák, ebbe a gondolatmenetbe illeszkedik.

195 Annak megállapításával, hogy az eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi név vagy az eredetmegjelölésre utaló más kifejezés nem használható hasonló árukra, ezek a rendelkezések lehetővé teszik azt, hogy a Lisszaboni Megállapodás alapján bejegyzett eredetmegjelölések a megállapodás 3. cikkében a bármely visszaéléssel vagy utánzással szemben biztosított oltalomban részesüljenek. Ebben az összefüggésben ha a szóban forgó termékek azonosak vagy hasonlóak lennének, akkor a Budvar által hivatkozott, a fenti 16. pontban megnevezett eredetmegjelölések a francia jog szerinti oltalomban részesülhetnének anélkül, hogy bizonyítani kellene, hogy ezek a megjelölések Franciaországban hírnévvel rendelkeznek, illetve hogy ez a hírnév sérülhet vagy csorbulhat.

196 Másfelől azáltal, hogy a mezőgazdasági törvénynek – a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5.cikke negyedik bekezdésében megismételt – L. 641-2. cikke negyedik bekezdése előírja, hogy az eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi név vagy az eredetmegjelölésre utaló más kifejezés nem használható más árukra, illetve szolgáltatásokra, amennyiben a használata az eredetmegjelölés hírnevét sértheti vagy csorbíthatja, ez a rendelkezés a Lisszaboni Megállapodás alapján bejegyzett eredetmegjelölések számára szélesebb oltalmat biztosít a megállapodásban foglaltnál. Ez a szélesebb oltalom azonban bizonyos feltételektől függ.

197 A fentiekből következik, hogy ellentétben azzal, amit a Budvar lényegében állít, a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdésében foglalt feltételek, amennyiben nem hasonló termékekről van szó, nem korlátozóbbak a Lisszaboni Megállapodásban szereplő feltételeknél.

198 Az Elsőfokú Bíróság a fentieket kiegészítve rámutat arra, hogy a WIPO Lisszaboni Megállapodásért felelős Nemzetközi Irodája az „Azonos hangzású védjegyek és földrajzi árujelzők közötti összeütközések lehetséges megoldásai" címet viselő, 2000. június 8-i nyilvános dokumentumában (SCT/5/3 számon megtalálható a WIPO honlapján), amelyet a védjegyek, formatervezési minták, valamint földrajzi árujelzők jogával foglalkozó állandó bizottság ötödik ülésén adtak ki, maga is hangsúlyozta a következőket:

„A földrajzi árujelzők minden jogszerű használójának jogában áll megakadályozni a földrajzi árujelző bárki más által történő használatát, ha azok a termékek, amelyek tekintetében használják, nem az adott földrajzi területről származnak. A védjegyekhez hasonlóan a földrajzi árujelzőkre is az „egyediség" elve vonatkozik, azaz csak azon terméktípus vonatkozásában részesülnek oltalomban, amelyek tekintetében valóban használják őket, másrészt a „területiség" elve érvényesül, azaz csak meghatározott terület vonatkozásában részesülnek oltalomban, és az ezen a területen alkalmazandó jogszabályok vonatkoznak rájuk. A hírneves földrajzi árujelzők kivételt képeznek az egyediség elve alól. A WIPO hatáskörébe tartozó szerződések vagy a [szellemi tulajdonjogok kereskedelmi vonatkozásairól szóló] megállapodás nem rendelkezik az oltalom kiterjesztéséről az árujelzők ezen sajátos csoportjára (az SCT/5/3. sz. dokumentum 20. pontja).

A szóban forgó eredetmegjelölések franciaországi hírnevének bizonyításáról, nem hasonló termékek tekintetében

199 Először emlékeztetni kell arra (amint az a fenti 188. pontban megállapításra került), hogy a Lisszaboni Megállapodással biztosított oltalom akkor érvényesül, ha a szóban forgó termékek azonosak vagy hasonlóak.

200 Másodszor azt kell megállapítani, hogy a T-57/04. sz. ügyben szereplő termékek, azaz a bejelentett ábrás védjeggyel jelölt áruk – amelyek a 16., 21., 25. és 30. osztályba tartoznak, a 32. osztályba tartozó áruk ugyanis a T-71/04. sz. ügy tárgyát képezik – és a Budvar által a 40/94 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésére tekintettel hivatkozott eredetmegjelölésekkel jelölt termékek – amelyek a 32. osztályba tartoznak – különbözőek. Ezt az egyébként a fellebbezési tanács által is megállapított ténybeli elemet a felek sem vonják kétségbe.

201 Harmadszor, a mezőgazdasági törvénynek a – fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikkében megismételt – L. 641-2. cikke negyedik bekezdése alapján, ahogyan azt a francia bíróságok a Lisszaboni Megállapodás alapján bejegyzett eredetmegjelölések oltalmára alkalmazzák, az eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi név vagy az eredetmegjelölésre utaló más kifejezés nem használható más árukra, illetve szolgáltatásokra, amennyiben a használata az eredetmegjelölés hírnevét sértheti vagy csorbíthatja. Ahogyan arra a fenti 196. pontban utaltunk, ez a rendelkezés a Lisszaboni Megállapodás alapján bejegyzett eredetmegjelölések számára szélesebb oltalmat biztosít a megállapodásban foglaltnál.

202 Negyedszer, ezzel összefüggésben, a területiség elve alapján az eerdetmegjelölések oltalmára annak az országnak a joga irányadó, amelyben az oltalmat kérték (a Bíróság C-3/91. sz. Exportur-ügyben 1992. november 10-én hozott ítéletének [EBHT 1992., I-5529. o.] 12. pontja). Ez az oltalom tehát ennek az országnak a jogához igazodik, az adott ténybeli körülményekre tekintettel.

203 Ötödször azt kell megjegyezni, hogy az eredetmegjelölések hírneve a fogyasztók előtti imázstól függ. Ez az imázs viszont alapvetően a termék sajátos jellemzőitől, általánosabban a minőségétől függ. Ez utóbbi alapozza meg végső soron a termék hírnevét, amely kisebb vagy nagyobb lehet.

204 Ezekből a megállapításokból az következik, hogy a fellebbezési tanács nem tévedett, amikor úgy ítélte meg, hogy a Budvarnak bizonyítania kellett volna, hogy a szóban forgó eredetmegjelölések hírnévvel rendelkeznek a francia területen. Ennek bizonyítása alapján azt is meg lehetett volna állapítani, milyen imázzsal rendelkeznek a szóban forgó eredetmegjelölések a francia fogyasztók előtt.

205 A fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy a Budvar nem bizonyította a franciaországi hírnév meglétét. A Budvar nem vonta kétségbe az Elsőfokú Bíróság előtt – többek között a keresetlevelében sem – a fellebbezési tanács erre vonatkozó ténybeli megállapítását. A Budvar előadja, hogy a szóban forgó eredetmegjelölések hírneve vélelmezhető a francia jogszabályok, illetve a Lisszaboni Megállapodás szerinti bejegyzés alapján.

206 Először is meg kell állapítani, hogy a hírnévre vonatkozó vélelmek, amelyeket a Budvar előadott, nem tekinthetők olyan objektív szempontoknak, amelyek alapján a szóban forgó eredetmegjelölések franciaországi hírneve és adott esetben annak mértéke konkrétan megállapítható lenne.

207 E tekintetben ki kell emelni, hogy a párizsi cour d'appel a fenti 106. pontban hivatkozott Habana-ítéletben kifejtette, hogy „vitathatatlan és a tárgyaláson előterjesztett dokumentumokkal (többek között a *La grande histoire du cigare* c. könyvből vett részlettel és különféle sajtószemelvényekkel) átfogóan bizonyítást nyert az a tény, hogy a Kubából származó havannai szivar rendkívüli hírnévvel rendelkezik, és általánosan a világ egyik legjobb szivarjának tekintik". Következésképen a párizsi cour d'appel annak vizsgálatánál, hogy teljesültek-e ebben az ügyben a fogyasztóvédelmi törvénynek a – mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke negyedik bekezdésében megismételt – L. 115-5. cikke negyedik bekezdésében foglalt feltételek, objektív szempontokat vett alapul, és nem vélelmezte a szóban forgó eredetmegjelölések hírnevét ebben az ügyben. Ezek olyan objektív szempontok,

amely alapján azt állapíthatta meg, hogy a szóban forgó eredetmegjelölések hírneve „rendkívüli", másfelől hogy az ilyen szemléletes és „presztízsértékű" megjelölés hírnevével való visszaélés csorbíthatja ezt a hírnevet, különösen Franciaországban.

208 Ami kifejezetten a Budvar által hivatkozott francia jogszabályokat illeti, meg kell állapítani, hogy a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének második bekezdése alapján nem vélelmezhető a szóban forgó eredetmegjelölések franciaországi hírneve. Ez a rendelkezés a következőket állapítja meg: „Az alábbi feltételek mellett [nyers vagy feldolgozott mezőgazdasági termék, illetve élelmiszer] abban az esetben részesülhet oltalom alatt álló eredetmegjelölésben, ha eleget tesz a fogyasztóvédelmi törvény L. 115-1. cikkében foglalt rendelkezéseknek, hírnevét megfelelően igazolták és hivatalos eljárásban engedélyezték." Mint arra a fellebbezési tanács jogosan rámutatott, ez a rendelkezés nem a Lisszaboni Megállapodás alapján bejegyzett eredetmegjelölésekre vonatkozik, hanem a „bejegyzett eredetmegjelölés" franciaországi megszerzésére vonatkozó eljárásra. A Lisszaboni Megállapodás alapján bejegyzett eredetmegjelölések franciaországi hírnevének vélelmezése tehát semmiféleképpen nem következik ebből a rendelkezésből.

209 Nem vonja kétségbe ennek a megállapításnak az érvényét az a körülmény, hogy a francia bíróságok a fogyasztóvédelmi törvénynek a – mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke negyedik bekezdésében megismételt – L. 115-5. cikke negyedik bekezdését alkalmazva szélesebb oltalmat biztosítanak a Lisszaboni Megállapodás alapján bejegyzett eredetmegjelöléseknek, amennyiben a szóban forgó termékek különbözőek. Különbséget kell ugyanis tenni az eredetmegjelölések elismerésének feltételei és a francia jog szerinti oltalmuk feltételei között. Ezért még ha a francia bíróságok szélesebb oltalmat nyújtanak is a Lisszaboni Megállapodás alapján bejegyzett eredetmegjelöléseknek annál, amit a megállapodás biztosít, a mezőgazdasági törvénynek a – fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikke negyedik bekezdésében megismételt – L. 641-2. cikke negyedik bekezdése alapján ez még nem jelenti azt, hogy ezeknek az eredetmegjelöléseknek az esetében a Franciaországban bejegyzett eredetmegjelölésekre vonatkozó elismerési eljárás alapján

vélelmezhető lenne a hírnév. Azt is hangsúlyozni kell, hogy a hírnévnek a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikke alapján történő vélelmezése nem következik a tárgyalásokon előterjesztett iratokból és különösen a párizsi cour d'appel-nek a fenti 106. pontban hivatkozott Habana-ítéletéből.

210 Ami a Lisszaboni Megállapodás rendelkezéseit illeti, úgy ezek alapján sem lehet vélelmezni a Budvar által hivatkozott eredetmegjelölések franciaországi hírnevét. Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra (mint az a fenti 108. pontban már említésre került), hogy a Lisszaboni Megállapodás szerinti oltalom nem vonatkozik azokra a tényállásokra, amelyekben – mint a jelen esetben is – a szóban forgó termékek különbözőek. A Lisszaboni Megállapodás ezért nem hathat ki a szóban forgó eredetmegjelölések franciaországi hírnevének bizonyítására különböző termékek esetében. Másfelől a tények szempontjából meg kell jegyezni, hogy bár a Lisszaboni Megállapodás szerint „[s]zármazási országnak azt az országot kell tekinteni, amelynek neve a terméket hírnevessé tette, vagy ahol az eredetmegjelölés hírnevét adó vidék vagy helység fekszik", nem következik ebből a rendelkezésből, hogy a Lisszaboni Megállapodás alapján bejegyzett eredetmegjelölések a megállapodásban részes valamennyi fél területén hírnévvel rendelkeznek.

211 Mindezekből a megállapításokból az következik, hogy a fellebbezési tanács nem tévedett, amikor úgy ítélte meg, hogy a Budvar nem bizonyította azt, hogy az eredetmegjelölések Franciaországban hírnevesek, és ezért a jelen ügyben nem teljesül a mezőgazdasági törvénynek a – fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikke negyedik bekezdésében megismételt – L. 641-2. cikke negyedik bekezdésében megállapított oltalom hatálya alá tartozó egyik ismérv.

212 Kiegészítésképpen meg kell jegyezni, hogy a fellebbezési tanács nemcsak azt állapította meg, hogy a Budvar nem bizonyította azt, hogy a szóban forgó eredetmegjelölések hírnevesek a francia területen, de azt is hozzáfűzte, hogy a Budvarnak nem sikerült „igazolnia azt, hogy amennyiben esetleg rendelkeznének az eredetmegjelölések hírnévvel, úgy az hogyan sérülhetne vagy csorbulhatna, ha [az

Anheuser-Busch] a 16., 21., 25. és 30. osztályba tartozó áruk vonatkozásában jogszerűen használhatná a „Budweiser" nevet tartalmazó ábrás védjegyet" (a megtámadott határozat 53. pontja).

213 Hangsúlyozni kell, hogy a mezőgazdasági törvénynek a – fogyasztóvédelmi törvény L. 115-5. cikke negyedik bekezdésében megismételt – L. 641-2. cikke negyedik bekezdése szerint az eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi név vagy az eredetmegjelölésre utaló más kifejezés nem használható hasonló árukra vagy „más árukra, illetve szolgáltatásokra", amennyiben „a használata" az eredetmegjelölés hírnevét sértheti vagy csorbíthatja. Tehát az eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi névnek valamely adott „termék" vagy „szolgáltatás" vonatkozásában történő használata az, ami sértheti vagy csorbíthatja az eredetmegjelölés hírnevét. Ezt a terméket vagy szolgáltatást ezért figyelembe kell venni annak megítélésekor, hogy az eredetmegjelölés hírneve sérülhet vagy csorbulhat-e.

214 Ezt az értelmezést a francia ítélkezési gyakorlat, különösen a párizsi cour d'appel Habana-ítélete (lásd a fenti 106. pontban) is alátámasztja.

215 A párizsi cour d'appel a következő megállapításokat tette ebben az ítéletben:

„Figyelembe véve, hogy az Aramis társaság »havana« néven férfi parfümöt dobott piacra és forgalmaz [...]; az üveg hosszúkás, fémszínű dugóval díszített formája miatt égő szivarra hasonlít [...]

Figyelembe véve, hogy nem vitatott, hogy valamely új parfüm bevezetése jelentős pénzügyi kockázattal jár, és a kockázat csökkentése érdekében az illatot nem ismerő közönséget el kell csábítani azzal, hogy a szuggesztív erő révén olyan imázst idéznek fel benne, amely különösen vonzó [...]

Semmi esetre sem véletlenül esett a választás a férfi luxusparfüm reklámozása céljából a »havana« szóra [...], ellenben azt jelzi, hogy a társaság határozott szándékában állt, hogy a különösen erős szuggesztív ereje révén azt a tekintélyes, kellemes és ízléses imázst sugallja, amely a havanna szivarhoz kapcsolódik és a gomolygó füstkarikákból felszáll [...]"

216 Következésképpen a párizsi cour d'appel nagyrészt az eredetmegjelölésként szolgáló földrajzi névvel érintett termékre támaszkodott annak megállapításakor, hogy az eredetmegjelölés hírneve sérülhet vagy csorbulhat.

217 Ezt a gondolatmenetet követték egyébként a francia bíróságok a francia bejegyzett eredetmegjelölések oltalma keretében. Így a párizsi cour d'appel a Champagne bejegyzett eredetmegjelölés oltalmára vonatkozó, 1993. december 15-i ítéletében – amelyre a Budvar is hivatkozott az OHIM fórumai előtt – kifejtette, hogy „azzal, hogy az újonnan piacra dobott luxusparfümnek a Champagne nevet adták, az erre a borra jellemző boros dugót idéző megjelenést választottak, és a reklámszövegekben az ezen név által felidézett örömöt és az ünneplést kifejező képet és ízérzetet használtak, a fellebbezők a vitatott megjelölés tekintélyével kívántak vonzó hatást kelteni".

218 A jelen ügyben azt kell megállapítani, hogy a Budvar az OHIM fórumai és különösen a fellebbezési tanács előtt nem ismertetett annak alátámasztására irányuló

szempontokat, hogy a szóban forgó földrajzi név használata, különösen a bejelentett ábrás védjeggyel kérelmezett, a 16., 21., 25. és 30. osztályba tartozó áruk vonatkozásában, sérthetné vagy csorbíthatná az érintett eredetmegjelölések hírnevét (amennyiben az francia területen bizonyítottan létezik). Hozzá kell fűzni, hogy mivel tisztán feltevésen alapuló kérdésről van szó, a Budvarnak kell a kérelmét megfelelő részletességgel kifejteni, hogy az OHIM teljes körűen határozatot hozhasson az igényeiről.

219 Mindezen megfontolások alapján a Budvar által egyedüliként előterjesztett jogalap második részét el kell utasítani.

220 Következésképpen anélkül, hogy az Anheuser-Busch által kiegészítő jelleggel előadott érvekről szükséges lenne határozni, a Budvar keresetét egészében el kell utasítani. Ezt meghaladóan az Anheuser-Busch kiegészítő érveivel kapcsolatban, amelyeket az eljárási szabályzat 134. cikkének 2. §-ára alapított, független jogalapnak kell tekinteni, azt kell megállapítani, hogy ez a jogalap nem egyeztethető össze a beavatkozó saját kérelmeivel, és ezért el kell utasítani (lásd ebben az értelemben a T-278/04. sz., Jabones Pardo kontra OHIM – Quimi Romar (YUKI) ügyben [EBHT 2006., II-90. o.*] 44. és 45. pontját). Az Anheuser-Busch további érveivel ugyanis lényegében a fellebbezési tanács által megállapított egyes ténybeli és jogi szempontokat igyekszik vitatni. Az Anheuser-Busch viszont nem kérte az eljárási szabályzat 134. cikkének 3. §-a alapján a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését vagy megváltoztatását.

II – *A T-71/04. sz. ügy*

221 Az Elsőfokú Bíróság hivatalához 2007. május 8-án küldött levelében az Anheuser-Busch arról értesítette az Elsőfokú Bíróságot, hogy a 32. osztályba tartozó áruk vonatkozásában visszavonta közösségi védjegybejelentését. Az Anheuser-Busch bemutatta a védjegybejelentés visszavonásáról készült, az OHIM-nak 2007. május 8-án megküldött irat másodpéldányát.

222 Mivel a T-71/04. sz. ügyben a kereset tárgya kifejezetten a 32. osztályba tartozó áruk vonatkozásában bejelentett védjegy lajstromoztatására irányul, az Anheuser-Busch úgy ítéli meg, hogy nem szükséges lefolytatni az Elsőfokú Bíróság előtti eljárást.

223 A költségeket illetően az Anheuser-Busch az Elsőfokú Bíróságra bízza, hogy e vonatkozásban megfelelően határozzon.

224 A szóbeli szakasznak a 2007. május 14-i határozattal történő újbóli megnyitását követően az Elsőfokú Bíróság felszólította az OHIM-ot és a Budvart, hogy tegyenek észrevételt az Anheuser-Busch okafogyottságra irányuló kérelme tekintetében, amelynek azok a kitűzött határidőn belül eleget tettek.

225 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. május 16-án küldött levelében az OHIM megerősítette, hogy a közösségi védjegybejelentést visszavonták a 32. osztályba tartozó áruk vonatkozásában, és előadta, hogy a T-71/04. sz. ügyben a kereset okafogyottá vált. A költségekkel kapcsolatban az OHIM kéri az Elsőfokú Bíróságot, hogy ne kötelezze őt a költségek viselésére.

226 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2007. május 22-én küldött levelében a Budvar tudomásul vette a közösségi védjegybejelentésnek a 32. osztályba tartozó áruk vonatkozásában történt visszavonását, és kérte az Elsőfokú Bíróságot, hogy határozzon a költségekről.

227 A szóbeli szakaszt 2007. május 24-én ismét befejezettnek nyilvánították.

228 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 113. cikkének megfelelően a jelen ügyben elegendő annak megállapítása, hogy mivel a védjegybejelentést a 32. osztályba tartozó áruk vonatkozásában visszavonták, a T-71/04. sz. ügyben a kereset okafogyottá vált. Következésképpen nincs szükség határozathozatalra.

A költségekről

I – *A T-57/04. sz. ügy*

229 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

230 Mivel a Budvar pervesztes lett a T-57/04. sz. ügyben, ezért az OHIM és az Anheuser-Busch kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

II – *A T-71/04. sz. ügy*

231 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 6. §-a értelmében ha az eljárás okafogyottá válik, az Elsőfokú Bíróság szabad mérlegelése szerint határoz.

232 A jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a körülmények azt indokolják, hogy az Anheuser-Busch-t kötelezze a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (kibővített ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A T-57/04. sz. ügyben:

– **a keresetet elutasítja;**

– **a Budějovický Budvar národní podnik-ot kötelezi a költségek viselésére**

2) A T-71/04. sz. ügyben:

– **a kereset okafogyottá vált;**

– **az Anheuser-Busch Inc-t kötelezi a költségek viselésére.**

Vilaras Martins Ribeiro Dehousse

Šváby Jürimäe

Kihirdetve Luxembourgban, a 2007. június 7-i nyilvános ülésen.

E. Coulon M. Vilaras

hivatalvezető elnök

Tartalomjegyzék

Jogi háttér ..... II - 1835

I – Nemzetközi jog ..... II - 1835

II – Közösségi jog ..... II - 1838

III – Nemzeti jog ..... II - 1842

A jogvita előzményei ..... II - 1845

I – Az Anheuser-Busch által benyújtott közösségi védjegybejelentés ..... II - 1845

II – A közösségi védjegybejelentéssel szemben tett felszólalás ..... II - 1847

III – A felszólalási osztály határozata ..... II - 1850

IV – Az OHIM második fellebbezési tanácsa által hozott határozatok ..... II - 1851

A felek kérelmei ..... II - 1854

I – A T-57/04. sz. ügy ..... II - 1854

II – A T-71/04. sz. ügy ..... II - 1855

A jogkérdésről ..... II - 1856

I – A T-57/04. sz. ügy ..... II - 1856

A – A Budvar második kérelmének elfogadhatóságáról ..... II - 1856

B – Az ügy érdeméről ..... II - 1857

1. Az első részről, amely szerint nem alkalmazható a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdése ..... II - 1859

a) A felek érvei ..... II - 1859

A Budvar érvei ..... II - 1859

Az OHIM érvei ..... II - 1862

Az Anheuser-Busch érvei ..... II - 1866

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 1869

2. Bevezetésképpen a második jogalapról, amely szerint a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdését ..... II - 1877

a) A felek érvei ..... II - 1877

A Budvar érvei ..... II - 1877

Az OHIM érvei ..... II - 1882

– Az eredetmegjelölés hírnevére vonatkozó bizonyítás szükségessége ..... II - 1882

– Az eredetmegjelölés hírnevének megsértéséről vagy csorbításáról ..... II - 1887

Az Anheuser-Busch érvei ..... II - 1889

b) Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 1892

A mezőgazdasági törvény L. 641-2. cikkének negyedik bekezdésében megállapított feltételek és a Lisszaboni Megállapodás nem hasonló árukra vonatkozó rendelkezései közötti megfelelésről ..... II - 1894

A szóban forgó eredetmegjelölések franciaországi hírnevének bizonyításáról, nem hasonló termékek tekintetében ..... II - 1898

II – A T-71/04. sz. ügy ..... II - 1905

A költségekről ..... II - 1907

I – A T-57/04. sz. ügy ..... II - 1907

II – A T-71/04. sz. ügy ..... II - 1907